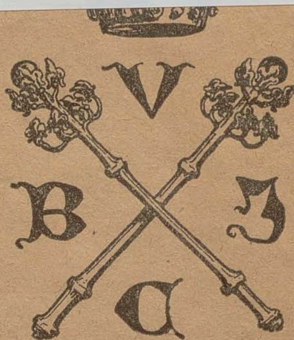

V
B
J
C

Typis. Collegij.
LUBLINE. SOC. IESV. 1692

R. D. BLASII
PALMÆ
CLER. REGVL.
Ex Congreg. S. Pauli

THESAVRVS INDEFICIENS,
SIVE
ACTVS INTERNI VIRTUTUM,
Ex Italico Latinè versi.

LUBLINI
Typis Collegij Societatis IESV,
M. DC, XCII.

In ARMA Gentilitia Illm̃

I.

Stat LEO Victrices tollens ad sydera plāta
Victoris, PALMÆ cinge Corona, Capi

II.

THESAVRVM terrent nō mille pericula. Pr
Arrectis plantis excubat ipse LEO, (a

ILLVSTRISSIMO DOMINO
D. ANDREÆ KRYSPIN
KIERSZTSTIN
NOTARIO CAMPESTRI
M, D. L.
Szereseviensi &c. Gubernatori
Magno S. R. M. Chiliarchæ
Domino, Patrono, ac Mecænati amplissimo.

PRetiosius vel ex ipsa Librisrō. Thesaurus securiùs in lucē prodire non potuit, quàm Avito Leone Tuo, tum pro Patriæ incolumitate, bellorum inter fulmina, tum pro se quoq; excubante. ILLVSTRISSIME Domine. Tantū est Nominis Tui pretium, apud Orbem Lechicum, ut ad illud etiam Thesaurus deflectat, ut di-

tescát Nimirum ipsæ quoq; Gentilitiæ Arboris TUÆ Umbræ, Illustres sunt, sub quibus illata quæcunq; pretia securê látent, etiam dum Virtutum Tuarum Luce serenantur. Cœlo illam meritorũ Tuorum Magnitudo porrigit, sublimiusq; Honori Tuo assurgit, postquam illi ad illustria Domûs Tuæ decora Cœlestes hi Thesauri accessissent, Nihil vile intra Domûs Tuæ penetralia, reperiri censuerimus, in quibus antequam supplex hic Thesaurus receptacula invenisset, sudare longo tempore sub prælo debuerat.

Bino Cervorum Capiti, quod toties belli pacisq; Laureæ coronaverant, ad illustrius ornamentum, Palmæ adorea & Thesaurus debebatur.

The-

Thesaurum librum hunc, vel inde probabunt secula, quòd illi animum, & Avitam Tuam Arborem inflexisti. Rapiet ille oculos & animum Tuum qui Tibi Diviniores Thesauros vel in ipsa fronte aperit, ditabitq; Cælestibus Donis, Te illi manus admovente. Non miramur iam in Avito Tuo Stemmate Stantem in sublime, erigi Leonem; hic enim vel invictam animi Fortitudinem, quæ Tibi Trophæa in Gentilitia erexit Arbore, Cælo ostentat; vel certè plenum Humanitate Vultum, venienti ad se huic thesauro explicat. Adorant Te honorarij Fasces; Bellicæ Famæ gloria, Vocale orbi Lechico Tuum Nomen, ad seram trañsmittit posteritatem. Demum

 post-

postquam Vitutum Omnium decora complexus es, hinc merito Tibi soli hic virtutum Thesaurus debebatur, Postquam illum Tuis manibus admiseris, ditior seipso comparebit: & qui nunc pretiosus ex fronte legitur, Tuorum à Cõsortio manuum, se ditiorem mirabitur, Aureos itaq; ille Tibi evolvat annos, cui reddidisti pretium, quod meruerat, Ille pretiosum Tuum Nomen æternitati porriget relegendum.

Ita vovet
Illustrissimo Tuo Nomini
Devinctissimum
Collegium Lublinense
Societatis I E SV.

PRÆFATIO AUTORIS

HOmo Christianus, ex vocatione sua, debet semper quærere conjunctionem, cum ultimo suo fine, qui est Deus; & ei, quantum potest, unire animam suam. Ad hoc faciendum, ut S. Dionysius Areopagita dicit; compendiosus, & facillimus modus, ac via est, si anima fidelis continuò, per inflammatas adspirationes & frequentes amoris actus, affectus, ac desideria assurgat in Deum; interno affectu ad ipsum adspirando, cum ipso colloquendo, tractando, & ei denique corde puro, & inflammato desiderio inhærere. Hæc eodem Doctore, est admirabilis illa & occulta Sapientia unitiva, quæ sine prævia

medita-

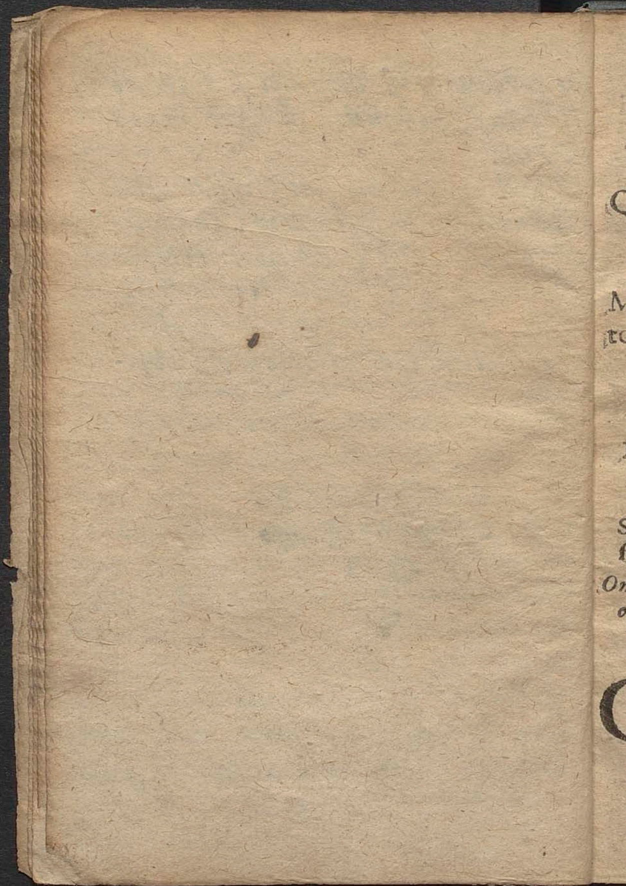
meditatione & investigatione omni, trahit affectum amantis sursum in Deum crescitque extensione affectûs in illum: sese exercens brevi, crebrâ, & ardente oratione, actuque virtutum: ita ut dicere possimus, fundamentum perfectionis, præsertim internæ, contineri certis quibusdam actibus & motibus animi, erga Deum & proximum: quos hîc per modum orationum proposui. Ubi tamen cavendum est, ne, quê illas usurpat, ullum votum, aut promiossinem facere intendat, quæ vim habeat obligandi sub novo præcepto: sed tantùm per modum liberæ oblationis, & devotionis. eos actus exerceat: certus quò sæpius id est facturus, tantò se maius lucrum inde capturum: cum spe non vana, brevi exsolvendi se omni amore

more

ore terreno, & uniendi ſe totũ ei ui ſolus, ſummus, & verè bonus ſt, Deo.

Quod ut rectiùs fiat, ipſis acti-us præmiſi proteſtationem, quà ani-na, coram Deo, concipit rectam ntentionem, & voluntatem con-mat, ut ſpretis omnibus aliis, uærat ſolius Dei Gloriam, & obſe-uium.

Thesaurus indeficiens,
ACTUS INTERNI VIRTUTUM
Quibus facilè provehamur ad veram perfectionem.
EX ITALICO
Magna cum approbatione sæpius edito, à R. D BLASIO PALMA, Cler. Reg. ex Congreg. S. Pauli,
Latinè versi
A. R. D. M.
Ioanne Zanini, Eccles. Colleg. S. Petri Dilingæ Canonico.
(PURA INTENTIO)
Seu protestatio, operandi purè pro Deo, sine omni cōmodo amoris, aut obsequij

Omne quodcunque facitis, in verbo, aut in opere, omnia in Nomine Domini nostri IESU CHRISTI facite. Col. 3.

I.

O Sanctissima & Individua TRINITAS, PATER, FILIUS, & SPIRITUS S. Ego, misera, & mi-

 sera-

ſerabilis creatura tua, firmo & conſtanti propoſito proijcio me hodie totum in Sāctiſſimam, & juſtiſſimam, tuam voluntatem; & abnegando me ipſum pleno corde dico, & proteſtor, quòd totus velim eſſe tuus; & nec habeam quidquam, nec habere velim unquam aliud, quâm te ſolum: te ſolum volo quærere, te ſolum amare ſimpliciter, ac purè, ſine meo commodo. Et firmiter nunc propono, deinceps Tuæ Majeſtati ſupremæ ſervire, & eandem amare, non tantùm ut effugiam pœnas, carcerem, aut infernum evitem; neque ut mihi des conſolationes, aut beatitudinem in altera, aut aliud quidquam deſiderabile in hac vita: ſed præcipuè, ut quæram te ſolum; velim te ſolum, amem te ſolum; tuque ſolus mihi ſufficias, qui es verum, unicumque complementum omnium. Vnde me tibi ſoli dono, & dedico in æternum, & firmiſſimè propono, toto meo corde, & totâ animâ meâ te amare, tibiq; ſervire ſupradictâ intentione etiam ſi vivere ſeculis infinitis. Atque ſic proteſtor, ſic ſtatuo, ſic volo.

II. Si dare vis mihi dulcedines & conſola-

solationes, sis benedictus: facies enim tanquam benignus & amabilis Deus, qualis fuisti, semper es, & eris: & ego vicissim ago gratias infinitas: sicut etiam, si illas mihi dare non velis. Contra si immittere vis mihi pœnas, & vexationes, iterum bene tibi dico, & infinitas gratias ago.

III. In hujus propositi confirmationē, nunc testem appello Beatissimam Virginē MARIAM, Reginā cœlorum, cum omnibꝰ Angelis, & Sāctis in cœlo degētibꝰ: quos omnes rogo, ut intercedant pro me, apud tuam divinam Majestatem: quò meum propositum te solum purè in omnibus, & nihil aliud quærendi, crescat, & impleatur. Quare, ô mi dulcissime Domine, ad te iterum me converto, & obsecro ut digneris acceptare meum istud propositum, & dare vires. quibus valeam illud implere: quia sine te prorsus nihil possum. Et quia me talem agnosco, ideo ad te recurro me tibi commendo; totum committo, & in visceribus Misericordiæ tuæ abscondo. Suscipe me igitur, Deus meus: amplectere me, spes mea: immuta & transforma me in te, per omnia, ô dulcissime Pater

IV. Hac ipsâ intentione & fine, statuo me exercere in infra scriptis exercitijs, & actibus virtuosis: quos si interdum ore & opere explicare satis non potero, nihilominus intendo, & nunc propono, corde implere. omni momento temporis. & semper; maximè in hora mortis; affectu maximo & excellẽtissimo; quo per me, vel aliam quamcùnque creaturam fiunt, ac tu ipse scis, fieri posse. Et nunc illos omnes tibi offero; perinde ac si eos ipse elicerem: simulque toto corde te rogo, per infinitam tuam bonitatem, & misericordiam, ut eos acceptare digneris, Amen.

ACTUS FIDEI.

Sine fide impossibile est placere Deo
Hebr. 11.

FIdes, tanquam fundamentum reliquarum virtutum, primum inter Virtutes Theologicas locum obtinet: & est habitus intellectus, à Deo infusus, quo Fidelis illustratus assentitur, atque adhæret ijs, quæ ab ipso Deo, per Ecclesiam, revelata,

&

& proposita sunt. Quod cum ita sit, amplector ego nunc, ô fidelissime, verissime Deus, firmissima & prima Veritas, toto animo, fundamentum hoc Fidei: ideoq; humillimè in terràm prostratus adoro, & veneror te, in cœlo & in terra: & optimo excellentissimoque modo, quo possum, firmissimè profiteor & ex nunc & in perpetuum, corde, & ore, omnia credo, quæ dixisti, revelasti, & proposuisti credenda: mediante Sancta Ecclesia: Præsertim ea, quæ continentur in Symbolo Apostolico: affirmans omnia certissima esse, ut nihil omnino de ipsis possit in dubium revocari.

II. Ideo coram tua Divina Majestate, & tota curia cœlesti, confiteor, & firmissimè protestor, velle me vivere, & mori in hac veritate. Cuperem etiam, ut universus mundus firmissima fide te cognosceret, & confiteretur: & summoperè doleo, quod te non credat, adoret veneretur, sicut oportet.

III. Quare obsecro te per sanguinem, vitam. & mortem Domini mei, IESU Christi: per merita sanctissimæ eius Ma-

tris

tris, & intercessionem Sanctorum Apostolorum, Discipulorum, Martyrum, Confessorum, & aliorum Sanctorum & Electorum tuorum; velis in me, & omnibus hominibus, Sanctum istud lumen Fidei augere, & in Infidelibus illud accendere: ut eo magis omnes te agnoscant, confiteantur, adorent, juxta desiderium Sancti tui Prophetæ, cum quo exclamo: *Confiteantur tibi populi, Deus; confiteantur tibi populi omnes: omnis terra adoret te, & & psallat tibi, &c:*

IV. Offero quoque tibi, si opus fuerit, vitam & sanguinem, pro hac Fidei Veritate, & confessione. Atque utinam, ô Sanctissima Trinitas, Pater, Fili, & Spiritus Sancte, tibi placeret dare mihi gratiam Martyrij, pro eadem, obeundi, ego me non modo promptissimè, cum gratia tua, offerrē ad omnia aspera; sed etiam pro maximo beneficio reputarem, si multa crudelia, pro tuæ veritatis amore, possem perpeti. Exaudi me, dulcissime IESU.

ACTVS ADORATIONIS AD SS. TRINITATEM.

Dominum Deum tuum adorabis
Lucæ 4.

I.

DEUS infinitæ Majeſtatis, & magnitudinis, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus: Si cultus latriæ, qui tibi ſoli Deo debetur, eſt actus internus ſimul ac externus, quo rationalis creatura te colit, humiliando ſe, animo te adorandi, & profitendi, te Deum: Ecce ego, omni illa, quâ poſſum, ſubmiſſione, & humilitate, poſitus coram tua divina Majeſtate, Deus meus, agnoſco me creaturam, & opus manuum tuarum, à te per omnia dependens: te vniverſorum abſolutum Dominum: digniſſimum, qui pro tali ab omnibus honoreris, & habearis: infimâ cordiali ſubmiſſione humi proſtratus, & ex profunda abyſſo meî nihili te adoro, adoratione Latriæ: & tantæ Majeſtati in infinitum me ſubmitto, omnemque reverentiam, & honorem, quem poſſum, exhibeo.

II. Contentus etiam ſum, imò contentiſſi-

tissimus, nihil esse, ac pòsse, nisi à te provenire, imò nollem esse, nec aliquid posse, nisi dependenter à te.

III. Ideo invito, & invoco Sanctissimã Virginem, Beatos Spiritûs, & totam Curiam cælestem; imò creaturas vniversas ut mecum adorent, venerentur, & agnoscant tantam Majestatem; & jam nunc, vnâ cum illis te adoro, & agnosco; imò isto meo actu omnes alias adorationes, alios cultus, quibus hactenus affectus es, & quibus affici te conveniebat, omnes, inquam eos cultus vno fasciculo, comprehensos & colligatos, tibi offero, dedico,

IV. Tandem, ô Deus meus, consecrare tibi omnia, qui es absolutus Dominus vniversorum: singulariter autem omnes meas cogitationes, verba, & opera, tam interna quàm externa, tibi offero; illud unum supplicans, ut in me perfectissimè impleatur amabilis tua voluntas, qua me creâsti, vocâsti ad tibi serviendum.

AMEN.

ACTUS

ACTUS AMORIS ERGA DEUM ET PROXIMUM.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Lucæ 10.

I.

AMor tuus, Domine, tantæ eſt nobilitatis & excellentiæ, ut omnes Beati, omnes res creatæ, quæque creari poſ- præſtantius nihil unquam, poſſint gere, quam ut te diligant. Et quia actꝰ moris eſt, bene velle rei amatæ, & gaude- re de bono quod habet, eique optare quod non habet, hinc eſt, ut ego deſiderans exer- rere hunc excellentiſſimum actum, amo- oſiſſime, amabiliſſime Deus, ac Domine; mmè gaudeam, mihi complaceam, tibi- ue congratuler, de tuis infinitis perfectio- ibus, & attributis, quod ſolus tu ſis qui s, & ſummum infinitum bonum: ſiſque Deus inſcrutabilis: & immenſus, qui com- rehendi non poſſis, neque ſatis ab ulla reatura cognoſci.

II. Gratulor tibi tantam tuam ſuper s, & ſuper omnia, poteſtatem, gloriam, ominationem, imperium: & quòd hæc

habeas à teipſo. Profectò, Domine, ſi per impoſſibile, aliquid ego poſſiderem, quo tu careres; illud omne tibi libentiſſimè cederem, & tribuerem: imò ſi poſſem eſſe Deus, nollem; tantum ideo, ut tu ſolus eſſes.

III. Opto quoque, & ex intimo cordis mei deſiderio, deſidero ut omnes creaturæ, quæ ſunt in cœlo & ſuper terram & omne, quod eſt, invenitur, & inveniri poteſt, & quodcunque eſſe à tuo Eſſe dimanat, honorem tibi exhiberet, & obſequia: te laudarent, magnificarent, amarent omnes, inducti ſolâ tua infinita bonitate, & excellentiâ tuæ Majeſtatis: qui tu ſolus es omni amore digniſſimus. Se[d] & maximo gaudio me afficit, quòd quicquid creaturæ præſtare conantur tui amoris, id omne longè ſit impar tuæ dignitati, magnitudini.

IV. Et quia tu ex te ipſo ſummè es amabilis, toto pectore deſidero te amare illâ perfectione, quâ te amârunt, amant, in æternum amaturi ſunt omnes Beati. Et hac eâdem affectione cordis, offero tibi illum ſplendorem, floremque charitati[s]

quâ

quâ tu te ipſum amas, amaſti, & in æternum es amaturus.

V. Superabundo gaudio, infinitas tibi gratias ago, quòd tu ipſemet meum, & omnium creaturarum, officium ſuppleas, in amando teipſo. Et hunc ipſum amorem tuiipſius, offero tibi; in gratiarum actionem, pro omni gloria, honore, beatitudine quâ frueris: unà cum omni illa gloria, honore, laude, quam unanimi conſenſu omnes beati Spiritus, & omnes juſti hujus mundi tibi deferunt. Et in ſumma tuum Eſſe, tuam gloriam, & omne tuum bonum in teipſo cupio, & propter te ipsū.

VI. Et hoc tibi de me certum eſſe velim, ô dulcis Amor meus; quòd tam firmâ, tamque conſtanti voluntate ſtatuerim te diligere, ut, etiamſi mihi nihil unquam, neque in hac, neque in altera vita, boni velles conferre; imò ſi in hac vita omnibus ærumnis, & in altera ſupplicijs æternis me afficeres, nihilominus tamen amare te velim, & ex intimis medullis cordis mei tibi ſervire: ne ad momentum quidem tua me gratiâ adjuvante, ab amore tuo deſiſtens, aut quidquam remittens. Quod

ut

ut clementissimè confirmare, & acceptare mihi digneris, humillimè peto.

VII. Quando verò, piissime Domine, præcipis mihi, ut amem etiam proximum meum, pro tam dulci præcepto tibi gratias ago: & ideò, quantum possum, impello voluntatem meam, ad ipsum amandum. Cupio ipsum amare, precorque ipsi à te omne bonum, quo felicior, tibique gratior fiat: maxime N. N. à quibus rebellis mea voluntas nonnihil abhorret. Rogo, dimitte illis omnia sua peccata: & concede ut arripiant remedia necessaria ad vitam æternam consequendam: quod si noveris expedire, ut ego caream aliquo dono tuo, quod ipsis attribuas: ecce Domine Deus meus, nihil detrecto. Magna me voluptate perfundit amor, quo illos prosequeris: & perfectio, qua illos exernas: pro quâ gratias tibi maximas habeo

VIII. Quòd si, te permittente, contingat me ab aliquo offendi, & vexari; nihilominus jam nunc te obsecro, priusquam illud eveniat, ut velis ipsi dare vitam æternā: & hoc, quia tu ipsum amas, ego quoque desidero tibi in omnibus conformari, ut

nihil

nihil unquam velim, nisi quod vis tu ipse, Dominus & Deus meus. Amen.

ACTUS LAUDIS ET GRATULATIONIS.

Laudate Dominum omnes gentes. Psal. 116

I.

LAus, quæ tibi, Deus meus, exhibetur, quantum colligo ex tua divina scriptura, consistit in omni actu virtutis, qui vel corde, vel ore fiat, vel externo quopiam signo, ad manifestandam excellentiam divinæ tuæ Virtutis. Et Congratulatio est actus gaudii, quo afficimur de bono alterius, quod jam consecutus est, ac possidet. Velim ergo nunc, aspirante gratiâ tuâ, elicere hos actus, & cor meum excitare, dicendo affectu intimo animæ meæ: Laudabilissime Deus, & Dnus meus cum jubilo cordis mei pronuncio, proclamo, commemoro, totique mundo patefacio, quantum scio & possum, inæstimabilem magnitudinem, excellentiam, & magnificentiam tu-

am, ut ſis infinitus, & immenſus: ut immutabilis, & æternus, ut potentiſſimus, ſapientiſſimus, optimus, ſanctiſſimus & infinitæ perfectionis, Creator Cœli & terræ, primum principium, & ultimus finis omnium rerum: qui omnia ſummâ providentiâ regis & gubernas. Horum omnium cauſa gaudeo, & gratulor tibi.

II, Et ideo nunc ego magno applauſu, & toto pectore te laudo, exalto, magnifico, veneror, atque utinam hoc poſſim abſque ceſſatione præſtare, ſẽper & in omni loco terrarum tantum, quantum te exaltant, magnificant, honorant, honorabunt, honorârunt, & honorare potuerunt ſimul omnes creaturæ, & omnes qui fuerunt, ſunt, & futuri ſunt.

III. Imò cupio tribuere tibi omnes illas laudes, quas potuiſſent, poſſunt, & poterunt dare Beata Virgo, Sanctiſſima Humanitas Chriſti: & tantum, quantum poſſunt dare infiniti Mundi, & infinitæ creaturæ, tam viſibiles, quâm inviſibiles quas omnipotens manus tua creare poteſt. Et tantas laudes, tantos honores deſidero tibi exhibere, quantos nôſti fieri poſſe, &

quibus es dignus. Quia verò me deficit facultas illud præstandi, opto saltem, tribuere tibi omnes illos honores, & laudes, quas cum tuo sancto auxilio referre possū, & quantis tu teipsum amoribus amas: quibus nunc istum qualemcunque meum affectum laudis, velut exilem appendicem, adjungo.

IV. Congratulor autem tibi, condelector, & lætor, quod tu Deus meus, sis tam magnus, tamque laudabilis, ut neque vires omnis creaturæ, in terra & in cœlo, sufficiant ad te dignè laudandum, & magnificandum: & gaudeo te ipsum, laudabilissime Domine, id in supplementum illarum omnium, abunde præstare.

GRATIARUM ACTIO

In omnibus gratias agite 1. Thes: 5

I.

QUia gratiarum actio, est manifesta confessio accepti beneficij, tendens in benefactorem, in signum compensationis: Ego nunc liberalissime Deus meus, agnosco te omnipotentissimum, misericordissimum, à quo omne bonum procedit: & confi-

confiteor à te mihi provenisse innumera beneficia, & singularissima dona, ab instanti conceptionis meæ, usque ad præsentem diem: qualia sunt Creatio, Redemptio, Vocatio, donatio S. Spiritus, conservatio, & infinita alia ab istis profluentia, & in ijsdem cōtenta: licet eis fuerim indignissimus maximè verò beneficio N. N. pro quo nunc, & pro omnibus alijs, totâ contentione cordis mei, totisque viribus, infinitas tibi gratias ago; sicut infinitus est amor tuus, & charitas tua, quâ illa mihi largitus es.

II Agnoscens itaque me tibi obligatissimum, ô Bonitas infinita, & nesciens, neque valens referre tibi gratias, quantas deberem, & cuperem, invoco I E S U M Christum, Beatam Virginem, & omnes creaturas, tam visibiles, quàm invisibiles ad agendas tibi pro me gratias: & illas quas ipsæ, quocunque gratitudinis genere, modoque tibi reddiderunt, reddunt, & in æternum reddituræ sunt, ego illas pro me nunc omnes tibi offero: & unà cum illis, eodem affectu, recognitione, & gratiarum actione, tibi, gratias ago.

III.

III: Neque hoc eò facio, quasi mea sint bona; sed quia tua sunt. Ego enim promptus, & paratus sum illis privari, quotiescunque illa repetere tibi placuerit: & pro, ut idipsum facias reipsa, quotiescunque judicaveris cessurũ ad majorem tuam gloriam.

IV. Ago etiã gratias divinæ Majestati tuæ, quòd sis, qui es: & pro omnibus bonis, quæ possides. Præterea in gratiarum actionem, & pro omnibus donis, & beneficiis concessis, & concedendis mihi, & alijs omnibus creaturis, quæ sunt, fuerunt, vel erunt; specialiter pro his, quæ copiosissimè largitus es hucusque sanctis Angelis, & hominibus, beatissimæ Virgini, sacrosanctæ Humanitati Filij tui, Domini nostri, eo, quò maximè delectaris ritu, modoque offero tibi, Deus te ipsum: qui es complementum, & perfectio omnium.

V. Neque his contentus, in signum gratitudinis, ex isto momento meipsum tibi dedico, dono, trado: cum desiderio & voluntate tibi fideliter serviendi, & cordialiter æternum te amandi: humillimè rogans, ut hoc, quale quale munusculũm, unde-

undequaque tuâ Majeſtate indignum, ei antea mille nominibus tuum, accepta digneris. Amen.

ACTUS OBLATIONIS.

Sacrificium Sanctificationis offer Domino. Eccl. 7.

I.

O Digniſſimè Domine, Deus, Pater, & Spiritus Sancte, agnoſco me per mnia tuum: tum quia me creâſti, tu quia me redemiſti: ut omittam innume alia beneficia mihi præſtita: pro quibus millies me tibi ſingulis horis impenderem nihilominus infinitè tibi obſtrictus ma rem, ac debitor Quare ego jam tal qualis ſum, liberè, & maximâ, qua poſſu efficaciâ, me tibi conſecro, offero, & p omnia dono, in pleniſſimum holocauſtu animæ, & corporis mei & omnium qu habeo, vel unquam poſſum acquirere. H autem facere cupio, eo modo, quo tu c ſideras, & quo maximè decet, ut me ti offeram & conſecrem. Ac proinde libe tiſſimè, & liberaliſſimè, ſubmitto me ſa

ctiſſi-

issimis tuis præceptis, & nutibus in perpetuum. Et quia ego jam totus tuus sum, ergo ita me possideas, ut nunquam ipse mihi ampliùs restituar, aut méi juris efficiar: sed ut omne meum velle, facere, dicere, non sit aliud, quàm quod voluntas tua sanctissima, & rectissima vult me velle, facere, dicere: & meum non velle, non facere, non dicere, sit itidem tuum non velle, tuum non facere, tuum non dicere: atque purè solùm quando, quomodo, quantum tibi dignissimé Domine, placet me fieri; non aliter.

II. Præterea offero tibi omnes divitias, & bona spiritualia rerum omnium, tum terrearum, tum [illegible]arum, quas habes in thesauris Omnipotentiæ tuæ; ita ut si omnes meæ essent, liberalissimè vellem tibi illas reddere: vel saltem ad solum tuum honorem, & amorem, expendere.

III. Offero tibi omnia bona spiritualia, cogitationes, verba, & opera bona, quæ fecerunt, faciunt, facturi sunt omnes homines, qui fuerunt, sunt, futuri sunt unquam in hoc mundo: imò omnes istas cogitationes, verba, & actiones bonas,

quas poſſent facere infiniti homines,
que creari poſſunt à tua omnipotent
ita ut, ſi poſſem, ex amore tuo eaden
cere vellem illâ efficaciâ, quâ tu ſcis
xima fieri poſſe: & illo modo, qui
Majeſtati tuæ gratiſſimus

IV. Offero quoque tibi omnes pœ
dolores, martyria, & omnia mala pœ
ſa animæ & corporis, quæ paſſi ſunt,
untur, & paſſuri ſunt omnes homines,
in mundo, ſive in purgatorio, ſive in
ferno, in ſatisfactionem juſtitiæ tuæ
& augmentum gloriæ tuæ; & omnia,
ſcis ab omnibus tolerari poſſe, non ſo
in iſto, ſed etiam in centum millibus,
infinitis Mundis, Purgatorijs, & in
mis infernis, ita, ut ſi tibi placeret
gratia tua, omnia talia libenter prop
amorem tuum, ſalutem meam, & proxi
vellem perpeti.

V. Præcipuè tamen offero tibi preto
ſum Sanguinem, & infinita merita Domi
ni mei IESU Chriſti, cum meritis Be
Virginis, & omnium ſanctorum, & in
cum illis omnia ſupra dicta: ſicuti et
omnes meas cogitationes, verba, ope

ſtudia,

dia, occupationes, actus hodiernæ diei, totius vitæ meæ.

Denique deſidero facere hanc oblationem, illo cordis affectu, quo tu noſti fieri poſſe flagrãtiſſimo, & toties, quoties futuro, ut totus in æternum ſim tuus, tibique addictus, Amen.

ACTUS RESIGNATIONIS ERGA DEUM.

Omnem ſolicitudinem veſtram projicientes in eum. 1. Pet. 5.

I.

MI pijſſime Domine, omni affectu cordis me abnegato per omnia, per omnia tibi me totum reſigno, & maximo, quo tu ſcis fieri poſſe, deſiderio, & quantum per me fieri poteſt, deſidero perfectiſſimè voluntatem meam in tuum divinum beneplacitum transfundere: in quo cupio mihi complacere, quieſcere, & nulla re alia, Quare te rogo, velis de meiſque rebus omnibus diſponere, modo, & quantum tibi placet, & videtur conducere ad majorem tuam gloriam. Et ita totus in te reſignatus, offero me

me paratum ad acceptandum à potenti
ma tuâ manu, quidquid mihi accid
in hac vita, ſive illud proſperum, ſive
verſum fuerit.

II. Quare ſi vis me vivere, placet vi
re : ſi vis me mori, contentus ſum, ſi
ſanum: accepto ſanitatem: ſi infirmu
infirmitatem : ſi locupletem, divitias :
pauperem, volo paupertatem : ſi hono
bilem, placet honor : ſi inhonorâtum, n
abhorreo ab ignominijs: vis me hab
conſolationem, & illam volo : ſi deſo
tionem, ea me non terret : ſi me vis
in gratia apud homines, volo & ego
vis in odio, pro inimicis orabo, & in p
ſecutionibus te laudabo.

III. Et ideo nolo habere oculos, n
ad te videndum: neque aures, niſi ad
audiendum: neque linguam niſi ad loqu
dum de te: neque cor, niſi ad te aman
neque memoriam, niſi ad recordation
tuæ dulcedinis: neque intellectum, niſi
agnitionem tuæ Majeſtatis: neque man
niſi ad tuum obſequium: neque pedes, n
ad te inveniendum : neque corpus, n
tibi ad victimam : neque vitam, niſi t
in ſacrificium. IV,

IV. In summa, ita sine omni exceptio-
e tuus esse volo, ut, me ipso exspoliato,
omni meâ proprietate exuto, sanctissi-
æ tuæ voluntati (quandoquidem meam
m tibi donavi, & irrevocabiliter redono,
nc, & in perpetuum) omnes meas cogi-
tiones, verba, & opera, tam interna,
am externa, & omne meum esse, &
sse, quæ gratiâ tua dignatus es mihi lar-
i, permittam, resignem, transscribam.
Neque volo quidquam velle aut non
le nisi quomodo, quando, & quantum
vis: & non vis: ita ut tuum benepla-
um sit meum summum, & ultimum
siderium, jucunditas, consolatio, omni
mpore & in omni re. Quare piissi-
e Domine, assiste mihi, tuâ sancta
atiâ, (sine qua scio me nil posse) ut
nia cedant in honorem & gloriam
am, & perfectissimè adimpleatur san-
ctissima tua voluntas,

Amen.

ACTUS

ACTUS SPEI ET CONFIDI TIÆ IN DEUM.

Nolite amittere confidentiam *stram, quæ magnam habet r* *munerationem* Hebr. 10.

I.

SI Spes est Virtus menti nostræ à te, meo, infusa, quâ certò beatitudi per merita IESU Christi, Filij tui, & demptoris nostri, per merita etiam n gratia tuâ præventa, sperare debemus; Deus meus omnipotens, totus inclin & prostratus, te adoro & veneror: nihil impossibile, & difficile est juxt rissimum illud de te scriptum: *Apud non est impossibile omne verbum.* Et per eandem omnipotentiam tuam p sisti mihi cœlestem patriam: ideoqu am me vocâsti, ut essem tui similis, nitas infinita, per auxilium tuum, & opera, quæ cum gratia tua speciali st facere, spero, & à te solo consequi de ro, vitam æternam

II.

II. O verè Omnipotens Deus: ecce ego
ertissime cognosco, tantum bonum mihi
omissum, me possidere non posse, nisi te
ediante: teque desiderare, & velle illud
ihi dare: ideo enim Filium tuum pro
e in mortem dedisti.

III. Gaudio afficior, & jubilo, Christe
i IESU bonitas infinita, quòd per te so-
m possim beatus fieri: neque aliud no-
en sub cœlo datum sit nobis, per quod
vi fiamus. Unde non placeret mihi
atitudo, nisi per te illam haberē: quan-
quidem omnis spes mea, & fiducja in
est posita: eamque in te solo positam
lo, benignissime & dulcissime IESU,
mnium & ultimum bonum meum.

Et hinc tanto jubilo, tantâ consolatio-
afficior, & tantâ fiduciâ, ut videar mi-
iam possidere bonum, quod desidero:
andoquidē scio, quòd Filius tuus unige-
tus, per quem tantum bonum mihi vis
re, sit meus Redemptor, & Advocatus

IV. Quare Pater omnipotens, toto
rde firmissimè spero posse me à te, cum
liberalissimus, consequi, & obtinere o-
nia, mihi necessaria ad salutē consequen-
m:

Ac primò quidem Veniàm omniu
meorum peccatorum, quantumvis mult
rum, & enormium: tum etiam vires a
ſuperandas omnes difficultates, in hac v
ta occurrentes. Ac tandem gratiam pe
veniendi: ad fruendum perpetuò feliciſſi
mo tuo adſpectu. Et quanquam cœlum
terra: & omnes creaturæ contra me co
jurarent; & ipſe jam in portis inferoru
conſiſterem: nihilominus, benevolētiſſim
Pater, ſemper in te ſperare vellem, & co
fidere, dicendo cum Prophetâ: *In te, D
mine ſperavi; non confundar in æternum,
Domino ſperans non infirmabor,* Amen.

DELECTATIO DE DE

*Delectare in Domino, & dabit t
petitiones cordis tui.* Pſal. 36

I.

SI verum gaudium eſt delectatio ex
rebus profecta, quæ tuæ ſunt Deus m
quia vera materia omnis gaudij eſt In
& in excellentia tua: maximas equidē j
diſſime Domine, cauſas habeo, jubila

& ex

exsultandi, Quandoquidem tu es De-
ille, qui est: nimirum infinitæ poten-
, sapientiæ, bonitatis, pulchritudinis,
sericordiæ, justitiæ, fidelitatis, & innu-
rabilium aliorum attributorum, tanquã
ncipium & finis omnis boni: cumque
atus ac talis esses, dignatus es eousque
tollere naturam humanam, illam-
e tibi unire, ut vere dicatur, Deum es-
hominem, & hominem esse Deum: De-
quidem naturâ, hominem verò digna-
ne & gratiâ. Quin imò præterea pro-
sisti mihi etiam æternam felicitatem, &
atitudinem: idque innumerabilibus
timonijs ac signis, tam in antiquo, quã
novo testamento confirmasti. O di-
atio! O Bonitas infinita Dei, ac Do-
ni nostri! Itaque avidè, Domine mi,
sidero, & volo in posterum, adjuvante
atia tua, omnem animi delectationem,
e in te ac de te solo, deque rebus, quæ
æ sunt, meque ad te pelliciunt: sicut de
bene dixit, qui dixit: *Deus meus, &*
nia. Tu solus es Bonitas, Thesaurus,
radisus creaturæ rationalis, in hoc, &
altero Mundo.

II. Contra verò fastidio, prorsusqu al
versor hunc mundum, & omnia, quæ illâtis
sunt. Neque minus mihi molestum M
ea videre, audire, & cogitare, quàm sordi v
simam cloacam, cadaver putrescens, ne
stercora. Omnia enim, præ te, Deus o
arbitror, ut pānum menstruatæ, ac stercu
ra.

III. Et cupio tuæ solius dulcedinis
stum habere tantumque tuis rebus
dium capere; nauseam autem, & horro
ab omnibus rebus mundanis, & quæ
que me à te avertunt. Ad hoc præ
dum adjuva me, Domine, tua pietate,
serviendo tibi, cum gaudio, & perfecti
in hac vitâ, possim te cum Beatis vid
& frui æternum in altera, Amen.

ZELVS HONORIS DEI ET SALUTIS ANIMARUM.

Zelus domus tuæ comedit me, & opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me. Psal. 68.

I.

ZElosissime Deus meus, qui gloriam

alteri non das, & omnes animas solus
âsti: ideoque inter alia tua nomina, etiã
MINVS Zelotes, & Deus æmulator vo-
vo uisti; doleo, & summè crucior no-
ne omnium illorum hominum, qui in
s operationibus, relinquentes verum &
tum finem, qui solus es tu, summum
unicum bonum, magis res temporales,
caducas huius Mundi, quærunt, & a-
nt, quam te: & continuò peccantes, tra-
t se in potestatem Diaboli, crudelis
orum inimici: id quod sine magno mœ-
& pœna, recogitare, & loqui non pos-
m.

II. Quare Deus meus, ego vilissimus
ccator, nullius præmij apud te, offero
o gloria Nominis tui, ac pro salute toti-
mundi, merita omnium electorum, qui
erunt, sunt & futuri sunt, usque ad finẽ
undi. Et si ego solus, ob amorẽ & ho-
rem tuum, sustinere possem omnes pœ-
s, omnia tormenta, quæ omnes servi tui
ssi sunt, modò per ejusmodi perpessionẽ
cere, possem; ut nullus unquam te am-
ius offenderet; toto corde rogarem, ac
pplicarem tibi pro hac gratia: Quin

potiùs, amore tui integrè (si ita tibi placet) abdico me omnibus, si quæ fortè stant apud te, meritis meis & bonis operibus: (si tamen unquam aliquid tibi verè grata præstiti) & offero illa æterno Patri: unita cum meritis Filij tui pro conversione totius Mundi; ut sic ab omnibus honoreris in terra, sicut in cœlo. Et si possent omnia flagella, quæ alijs debentur, propter sua peccata, meo tergo imponi, ut ipsis parceretur, & meritum hujus mei supplicij, in bonum ipsorum cederet, etiam hæc te rogarem; & si ita expedit jam humiliter te rogo: ut pro hoc, quocunque meo obsequio, des omnibus gratiam perfectissimè tibi serviendi; itaque te amandi ut nullus ampliùs te offendat: sed perpetuò omnes te laudent, ac benedicant non minùs, quam faciant tui Angeli & Sancti in cœlo.

III. Prætorea tanti facio honorem, & gloriam tuam, ut eligam potiùs manere æternùm in inferno, & pati omnia tormenta, quàm ut tu, vel unico momento, priveris tuo honore: cùm tibi omnes honores debeantur, mihi autem omnes pœnæ, anxietates, & dedecora: & ne defrauderis tibi

debi-

bito honore : veniant obsecro, super me nia opprobria, anxietates, & miseriæ. si hoc non sufficiat ad te honorandum, iant super me omnia mala animæ & poris, absque peccato : eaq; talia & tã- qualia & quanta tu scis posse inveniri, e in inferno, sive in terreno hoc mundo, in purgatorio: & si qua fieri possunt, adhuc majora, gravioraque. Sed tu erim, ô Amor meus, ne obliviscaris mei, des mihi gratiam, & fortitudinem ad tinendum illa, sicuti ego libenter pro ore, & honore tuo, paratus sum illa ac- ptare.

ACTUS TIMORIS DEI.

ati omnes, qui timent Dominum. Psal. 127.

I.

Ummè timende & tremende Domine, si justus timor est anxietas quædam cor- , quæ retrahit hominem ab illicito usu embrorum, & sensuum exteriorum, in- rnorumq; affectuum; ne anima, vel omni-

no, vel ex parte à te, Deo meo, ſepare aut quærat delectationem in aliqua (ta,, atque ita refrigeſcat ardor ſpiri ego nunc conſiderans infinitam Maje & magnitudinem tuam, in cujus co ctu tremunt omnes Spiritus, cœleſtes, reſtres, & infernales. totus confuſu meam monſtroſam indignitatem, deſ do in abyſſum nihili mei. magnoper mens, ne te offendam, & ſeparer à Di tua gratia: ſicuti alijs multis eve eò quòd in conſpectu tuo rectè non an larent.

II. Itaque dum cogito ſolùm, quòd ſim te offendere peccatis venialibus mortalibus, horreo, & totis artubus contremiſco; maximè quòd agnoſcam omnino debilem & imbecillem, & poſſe, ſine gratia tuá ſingulari.

III. Agnoſco tamen etiam, Dom hunc timorem eſſe mihi valde neceſſari & utilem; & ideo inſtanter illum à te to; ipſumque ut in me augere, & an meæ imprimere velis, rogo, dicendo Pſalmiſta: *Confige timore tuo carnes m à judicijs enim tuis timui.*

ACTU

CTUS HUMILITATIS ET COGNITIONJS SUI.

Qui se humiliat, exaltabitur. Lucæ 14. 18.

I.

I humilitas est Virtus, quæ reprimit ap-
petitum, ne se immoderatè in altum ex-
llat, quomodo ego. vilissimus vermicu-
s terræ, cùm video te, Deus meus, amore
ei humiliatum ad patiendam ignominio-
ssimam mortem; quomodo, inquam, ego
e audebo extollere, & non potiùs infra
rram abscondam? cùm & me agnoscam
perbum, & ingratum, ut non credam
ivemiri aliquam creaturam, quæ si à te ha-
uisset tantam gratiam: & tot beneficia,
uot ego, non multo majore fervore tibi
spiritu servijsset, quàm ego. Imò quia
ane veritatem ex corde & sicuti est in re-
psa, non agnosco, reputo me superbissi-
num: & in veritate alijs, omnibus vilio-
em, propter meam hypocrisin & stultam
uperbiam; tibi, Deo meo, tam odiosam &
xsecrabilem.

II. Ac tantopere excæcavit me ista n superbia, ut meipsum non agnoscam, & videam, Domine, quòd quantò plura d à te accipio, tantò majora sint mea pecc & ingratitudo; tantoque strictior à me t reddenda sit ratio. Ideò profectò e sum vilior peccator, omnibus alijs; & c do, neminem tam longè unquam à te cessisse, quàm ego recessi per mea flagi imò credo, si maximi quique peccato mundi habuissent talia auxilia, qualia e à te accepi, majore festinatione ad te re turos, ac fortè semper, & majore sincer tate cordis, & actu, te amaturos, & hon raturos fuisse: sanè magis dolerēt de suis p catis, ac fideliùs tibi servire inciperen quàm ego.

III. Obstupesco Domine, quomodo stineas conspectum meum, cùm sim cr tura tibi tam ingrata. Et ideò prors Indignum me reputo, ut tibi serviam, tu exaudias orationes meas, indignum om gratiâ. & cœlestibus inspirationibus; im indignissimum, quia tam parùm ad luce tuam respicio. ideoque pridem fui prom ritus ut à te projiciar, & relinquar in ten

bris

& erroribus: indignus etiam, cùm
tibi tam inobediens &refractarius,
habitem inter tuos fideles, & in domo
orum tuorum: à quibus, si pro meri-
me tractare vellent, nihil aliud
lire me oporteret, quàm contumelias &
ivitia, Quin etiam procul amandari
conveniret à consortio omnium homi-
m, nè fortè putredo meorum abomina-
ium ulcerum, & vitiorum, quenquã il-
um inficiat.

IV. Vellem etiam omnibus notam esse
am extremam vilitatem & miseriam, ut
nes justá me abominatione detestaren-
, ac zelo gloriæ tuæ pro meritis exci-
rent.

V. Admiror, Domine, tuam erga me
tatem inæstimabilem, qua me tolerâsti
cusque neq;ut sũma erga te ingratitudine
omerebar, in profundissimos flammarũ
teos deturbâsti. Imò agnosco me solũ
pter meam ingratitudinem, inter omnes
as creaturas indignum divinâ tuâ curâ,
ovidentiâ, amore, quibus omnes alias
eaturas prosequeris: & horresco intuens
e ipsum, tanquam rem ultra, quàm dici

potest

potest sordidam, odiosam, & abomi-
lem : petoque à te, ô Lux æterna, ut
per magis me ipsum agnoscam; ne unq
pra alios ampliùs perversè me extolla

Ah Domine, ex infima abysso mi
meæ clamo, & invoco Abyssũ Misericor
pietatis tuæ ; dona mihi hanc gratiam

ACTUS COMPUNCTIONI ET ODII CONTRA PECCATA

Secundùm multitudinem doloru meorum in corde meo, consola nes, tuæ lætificaverunt anim meam. Psalm. 93.

I.

Contritio est, qua quis ex animo su omnia detestatur commissa pecc velut offensam Dei, cum firmo propo confitendi & non amplius peccandi; junctâ spe veniæ. Quare ô Deus meus, Misericordia mea, ego verè contritus, ctô genua cordis mei, summoque cum lore animi humiliter me accuso, & con

divina

divinâ Majeſtate tua meàm culpam agnoſco, confitendo omnia peccata mea, & omnes abominationes, commiſſas toto tempore vitæ meæ; in ſuperbia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira, acedia, & in vitijs omnibus, quæ ab iſtis promanant: quia, proh dolor! nimis inclinatus, & effuſus fui in omnia. Cujus me ſummopere pœnitet, ac doleo peccâſſe, non amore præmij juſtis promiſſi, quo dignus non ſum, neque timore ſuppliciorum peccatoribus infligendorum, quibus undequaque ſum digniſſimus: ſed ideò tantùm, quia offendi te, Deus meus, qui ex te ipſo ſummè es bonus, & adorandus; imò ipſa charitas, ipſa Bonitas, ipſa Majeſtas.

II. Et propter magnum amorem, quem tibi debeo, quemque erga te gero, Domine, odi, deteſtor, abominor peccatum, amorem proprium, inordinatum amorem creaturarum, & omne illud, quod me poteſt impedire, quo minus tibi appropinquem, & Sancto tuo amori.

Quidquid peccavi corpore, animâ, cogitatione, verbo & opere, ſive ex fragilitate, ſive ex ignorantia, ſive ex malitia contra

te Deus meus, contra proximum, & m
ipsum, quocumque modo: toto corde, tot
affectu, quo possum, dico meam culpam
meam maxîmam culpam. pænitet me pe
câsse; ac doleo, quod hac hora non senti
tantum odium peccati, neque habeam ta
tum dolorem, & tantam detestatione
præteritorum, neque tam firmum propo
tum cavendi futura peccata, quantum ve
lem & deberem habere, ut respondeat me
tantis abominationibus.

III. Ideò te precor, Deus meus accep
illud odium infinitum, quo tu peccatu
detestarIs, in supplementum ejus, quo
ego habere deberem: & in vicem dolori
quo careo, offero tibi, Misericordissime
terne Pater, dolores IESV Christi, Filii t
& Redemptoris mei, simul & sacrificiu
immaculatæ vitæ eius, & Sanctum ferv
ac zelum, qui illum adduxit ad ignomin
osissimam, & acerbissimam Mortem, u
peccatum destrueret.

IV. Ah IESU, mi clementissime, aby
sus miserationum! ad pedes misericordi
rum tuarum me prosterno, obsecrans te p
charitatem illam, quæ de cælo te traxit i

erum Virginis, velis mihi applicare me-
a amarissimæ tuæ passionis, & pretiosis-
ni sanguinis, quem pro peccatoribus,
orum ego maximus sum, effudi-
: & ita supplere omnes meos defectus
ignoscere mihi omnia vitia, peccata, ne-
gentias, ingratitudines. Largire, quæ-
ut omnia ista in posterum longè a me
nt : & quamvis ego naturâ non possim
e impeccabilis, saltem, ô Bonitas infini-
, fac mihi hanc gratiam, ne unquam mor-
liter peccem. Sanè hoc est, quod etiam
ipse vis, desideras, petis, & mandas : da
uod jubes, & jube, quod vis. Deinde fac,
omine, ut loco supradictorum vitiorum,
me imprimantur omnis generis sanctæ
rtutes, quod totum cedat tibi in gloriã,
atiarum actionem nunc & semper, & in
cula seculorum: Amen.

ACTUS BONI PROPOSITI.

Juravi, & statui custodire judicia justitiæ tuæ. Psalm. 113.

I.

Mirabilissime, Potentissime Deus, quia illu-

illuminante gratiâ tuâ cognosco, quantòpe re sim obligatus ad bene operandum, prosequendam virtutem; ad declinandum malo, & fugiendum peccatum: ideo nu omnino mihi diffisus, totusque confisus innixus sanctæ tuæ gratiæ, propono, & t tâ virtute liberi mei arbitrij, plenissim deliberatissimoque consensu, statuo nu quam amplius peccare: & potius mill singulis horis profundere vitam, quàm u quam graviter te, Deus meus, offender aut tentare quidquam, facere, dicere, a cogitare, quod sit contra tuum beneplacit sed ut basiliscum fugere omnem occasio peccandi, & quidquid tibi displicet: qua doquidem ego volo, quæcunq; tu vis; detestor, quæcunque tu detestaris. Et fortè quod absit, continget, me committ vel omittere quidpiam, contra tuum be placitum; id omne jam nunc protestor, n fore meæ voluntatis & mentis, sed malig suggestionis, & subiti motûs, huic meo d creto contrarij: tu, Domine, fac, ut in dem firmus persistam, & ut nullas ta obreptiones admittens, omnium desider rum & motuum meorum, gratia tua juva

te,

tè, plenus sim Dominus. Quâpropter liberè nunc renuntio omni consensui tuæ voluntati contrario & absolutè me abdico libertate arbitrij, quoties ad malum allicior, & in periculo versabor te offendendi, & in omni eo, quod tendit ad malum.

II. Præterea propono etiam in posterum observare perfectissimè omnia tua divina præcepta, & quæ tibi promisi in Sancto Baptismo, aut alijs votis: & conabor quantum per gratiam tuam potero, imitari Sanctissimam tuam vitam, & procurare habitum omnium earum virtutum, quæ tibi magis placent: & facere per omnia tuã rectissimam voluntatem, & per omnia, pro viribus opprimere meam, in mala propensam, subijciendo illam tui amore omnibus meis superioribus, æqualibus, & Inferioribus, tandemque ingredi viam perfectionis, per illa media, quæ tu Magister meus, in sancto Evangelio tuo, verbis, & exemplis monstrâsti.

III. Adjuva me igitur, Domine; quia sine tuo auxilio singulari non valeo exsequi, & implere bona ista mea proposita: da mihi vivam fidem, fortem & constantem

tem animum: ut ſicut tu peccare non potes per naturam, ita ego non poſſim per gratiam tuam.

IV. Denique rogo te, ut declarationem hanc meæ voluntatis, acceptare, & approbare digneris tuo judicio; ut omnia ſint, & fiant ad gloriam & honorem tuum, ſalutem animæ meæ, & proximi mei, & ſecundùm Sanctiſſimam tuam voluntatem, cui, cum toto meo eſſe, quod mihi largitus es, me dedo, & conſecro, Amen.

ACTUS PETITIONIS AD DEUM.

Quodcunque petieritis Patrem in Nomine meo, dabit vobis. Ioan. 15.

I.

BEnevolentiſſime Deus, & Domine mi, quamvis ego ſum tuus, creatione, conſeruatione, Redemptione, Iuſtificatione, ſpeciali vocatione, & naturali conditione: magis tamen peculiariſſimâ electione liberi

mei arbitrii cupio esse, & sum tuus: ideo nullius alterius januam, pro gratia aliqua, præter tuam, qui es fons, & origo omnis boni, mihi licet pulsare.

II. Neque aliud desiderare, petere, aut velle à te debeo, nisi illud unum, quod tibi magis arridet, & majorem tuam gloriam concernit: et si quando meam voluntatem alterius cujusquam rei desiderio moveri continget, illud jam nunc abominor, detestor, & fieri nolo: precorque divinā Majestatem tuam, ne unquam in similibus, me exaudias. Imò propterea primò & principaliter peto, & summâ, quâ possum, contentione te rogo, ut perfectissima tua voluntas in me semper fiat: mea verò nullius sit efficaciæ: ut adeò nihil prorsùs in me inveniatur, quod non sit tuum. Quia tamen voluntas mea prorsus otiari non potest, opto, ut quòcumque feratur, non sola feratur, Domine: sed semper conjuncta cum tua, quæ sola est sancta & recta. Ita cum gratia tua desidero, ita apud me statuo, ita coram curia tua cœlesti protestor.

III. Quare, ô Domine, quotiescunq;

à te aliquid peto, nihil intendo peter nisi per IESVM CHRISTVM, Filiũ tuum associatis pariter sanctissimis ipsius, & me qualibuscunque desideriis Itaque, benig Pater, si non mea, saltem gratiosa de deria Filii tui merentur admitti. Sic e hibes Iustitiam ipsi, mihi misericordia tibi vero ipsi concilias honorem & glo Voluntas dulcissimi Filii tui, Deus me vult, desiderat, mandat, ut ego sim h lis, patiens, benignus, charitate reple cupit ut vivam tibi, mihi moriar. Da b nevole Pater, Filio tuo, ut impleatur h desiderium ejus, tam pium sanctumque: enim satisfiet etiam tuo: & ipsi honor cedet, Spiritui sancto amor, & vene tio.

IV. Domine, quia ego nihil boni p sum præstare, concede mihi hanc gra am, ut ego te sinam facere, quæcunq volueris; & ut meum facere, sit perm ere tibi, ut agas in me id unum, qu maxime tibi placuerit.

Et ut in me nihil sit, quod tibi d spliceat, exorna me sanctis virtutibus dando mihi augmentum Fidei, Spei,

Charitatis: humilitatem ſpiritûs, puritatem cordis & omnes illas Virtutes, dona: gratias, quas ſcis mihi eſſe neceſſarias; & quidquid de gratia tua in mea ſive animâ, ſive corpore deſideras inveniri: quo melius tibi poſſim placere, dignius & fideliùs deſervire, & perfectiùs te adamare: aſſimilatus tibi ut homini, conjunctus ut Deo. Rogo inſuper, ut mihi des gratiam perveniendi ad eum gradum perfectionis, quem ab æterno deſideras me conſequi: des etiam auxilia, media, ac diſpoſitiones neceſſarias ad obtinendum eundem.

V. Præterea, totâ contentione pectoris mei, peto à te veram contritionem meorum peccatorum, & remiſſionem illorum: & ut in poſterum permittas, me millies potius corporaliter mori: quàm ut vel ſemel moriar animâ.

Peto item, Deus meus, totis viribus & affectibus animi mei, quos mihi per deſideria & merita IESV Chriſti, Filii tui, largiri dignaris, gratiam efficacem: & ſi forte nimis importunus videor in petendo, ecce Domine, contentus ero unica ſo-

eâ ſolâ gratiâ: nimirum eâ, quâ reſpo-
deam ſemper gratiis tuis, & ſim tal
qualem eſſe me deſideras.

VI. Ita pius es; dulciſſime Domin
ita ad rogandum ipſe me excitas Mi
ricordiâ tuâ, ut ego terra & cinis pe
re audeam, non ſolum id quod habe
ſed illud etiam, quod es ipſemet: pet
inquam infimus tuus cliens, eâ quâ po
demiſſione animi, te ſolo, uno & uni
perfrui; in te ſolo reſpirare, & quieſce
& non in aliquo tuo dono, quantum
excellente, nobili, virtuoſo, divino.

VII. Peto puriſſimam illuminatione
intellectûs, ad tria præcipuè cognoſce
da Primum ad cognoſcendum perfect
ſimè beneplacitum tuum, & facjenda
integrè Sanctiſſimam voluntatem tua
Deinde ad cognoſcendam propriam m
am vilitatem, ingratitudinem, & ad
mne bonum indignitatem. Denique
habendam perfectam notitiam omniu
virtutum moralium, illasque conſeque
das, quo in me, Deus meus, amor tu
nudus, purus ac ſincerus excreſcat.

VIII. Tandem rogo te, placeat ti
accepta-

ceptare meas preces, non ut à me pro-
dentes, ſed velut à te inſpiratas: & il-
s conjungere cum precibus Filii tui, IE-
V CHRISTI, Sanctiſſimæ Matris ſuæ,
S. Angelorum, Apoſtolorum, Martyrum
octorum, Virginum, Confeſſorum, &
riusque Eccleſiæ, triumphantis ac mi-
tantis: ad obtinendas ſupradictas grati-
& ſanctitates ſpirituales, & corpora-
s: tam meas, quam proximi: neque
tendas, Domine, perſonam meam, ſed
lorum, quorum offero tibi merita, pre-
esque per IESVM, ChriſtũFiliũ tuũ: à quo
erivatur, & provenit omne opus meri-
orium, & omnis bona voluntas. Quod
otum cedat ad ſempiternam gloriam, &
onorem amabiliſſimæ, adorandæ, glori-
ſiſſimæque Trinitatis. Amen.

ACTUS RENUNTIANDI VOLUPTATIBUS,
pro conſervanda Caſtitate.

Erunt ſicut Angeli in cœlo, qui neque nubent neque nubentur. Math. 22.

Puriſ-

I.

PUrissime Domine, & legitime po ssor cordium humanorum, tibi bentissimè de omnimodā possessionem directū dominiū meorū ōniū; renū tia ōni affectui terreno, & sensuali delectati ita ut si ego possem frui omnibus vo ptatibus, & delicijs sensûs & carnis, q ab omnibus hominibus delibari ac pe pi solent, quæque desiderantur, sique p sem illis etiam sine peccato perfrui, hilominus tamen liberalissimâ me illis renuntiarem, & resolutissimè illas re gerem: sicuti nunc renuntio & refug quò tibi magis placeam, tibi puriùs viva meque tibi conformem.

II. Præterea non solùm repudio qu cunque delectationes carnis, sed etiam s sualitatis: ut sunt oculorum; ne aspicia illa objecta, quæ oculis hominum dentur pulchra, delectabilia, & curio aut etiam quamcunque rem creatam, q ipsos afficiat.

Sic etiam omnes alios meos sensus pri omni gustu & delectatione, quam à q cunque re creata pòssunt accipere : quod

quod toto corde deſidero in me imple-
ri, tantùm ut tu magis oblecteris, tibi-
que gratior fiam, Quia cum laqueos o-
mnium illecebrarum abrupero, & meũ
cor ab omni guſtu, & oblectatione hu-
mana purgavero; facilius illud ſe tibi con-
formabit, & uniet cum tuo, mi dulciſ-
ſime IESV. Et ſic potero felici tui con-
ſpectu potiri, quemadmodum dixiſti: *Beati mundo corde, quoniam ipſi Deum vide-
bunt.* Exſtingue igitur in me, Domine,
& exſtirpa radicitus, funditusque omnem
cupidinem carnis, & ſenſuum.

III. Imò ut magis tibi placeam, ſervi-
am, & te puriùs amem, non ſolum re-
pudio omnes ſupradictos guſtus, volu-
ptates & delicias: ſed etiam ſtatuo ne il-
lis quidem inhiare, quæ ſunt ſpiritûs, niſi
quà proſunt ad excitandum in me faſtidi-
um ſenſualium, eoque perducunt, ut mea
tota oblectatio, guſtus, & conſolatio in
te ſòlo ſit, & in beneplacito ſanctiſſimæ
tuæ voluntatis. Amen.

ACTUS RENUNTIANDI BONIS TEMPORALIBUS

AMORE PAUPERTATIS.

Qui non renuntiat omnibus quæ poſ non poteſt meus eſſe diſcipulus Luc

I.

REx Regum, & Dominus domina um, Deus meus, ſuperabundo co latione, & cor meum exultat gaudio, do cogito, te abſolutum Dominum univerſorum, & inter univerſa mei qu poſtremi & minimi : ab alio, quam poſſideri nolo; nec aliud ego poſſidere habere volo pro meo bono, & theſa quàm te : ita ut ſi mihi offerretur po ſio, & dominium totius mundi, cum o ſua opulentia, ſplendore, potentia, promptiſſimè ipſi renuntiarem, ſicut in ſens illi ſpōte, liberèque renūtio: neq; il lùm, ſed etiam omnibus aliis rebus, humano corde in hac vita deſiderari po atque hoc tui ſolius amore.

II. Et ne, cùm omnibus renunti meum animum detineant aliqua de ſi lis, profiteor Domine. quod ſi me exui velis amictu, quo tegor, æquo nimo ferrem; ut magis me tibi, qui

d

dus pro me in Cruce pependisti, conformem, & magis in meâ nuditate tibi placeam, Domine IESV:

SI exturbarer & excluderer domo quam inhabito, tibique Domine magis placeret me habitare cum feris in silvis, aut in quocunque alio loco vili morari, forem contentus.

III. Si quando privabor melioribus cibis & fructibus terræ, & ad sustentationem vitæ solum panem durum, ac nigrum cum aqua habuero, contentus ero, & pro eo gratias agam: quandoquidem & illo sum indignus, propter multiplicia mea peccata. Ah Domine, imprime cordi meo hanc veritatem: adjuva, & ne permittas me istis vanis bonis mundi, aut quâcumque re creatâ, exquisitâ, pretiosâ, vel tenuissimè affici, sed totum meum bonum, thesaurus, & divitiæ meæ in te sint, & cor meum in te solo acquiescat. Amen.

ACTVS RENUNTIANDI PROPRIÆ VOLVNTATI ex virtute obedientiæ.

Si quis vult venire post me. abneget metipsum, & tollat crucem suam, & quatur me. Lucæ 9.

REctor & primus motor vniuersi, c omnia obediunt, Deus infinitæ Ma-jestatis, desiderio conflagro, quoties m cum ipse cogito (cogito autem sæpissi n quomodò possim tibi placere, & me p omnia beneplacito tuo conformare, propterea nunc ultro, & liberè, me t tum tibi offero, & mancipo: pecularit autem propriam meam voluntatem, c jus liberam possessionẽ tibi trado. & re gno: quandoquidem aliud præter han in meâ potestate non habeo Hanc ergo p omnia, & in omnibus, cum plenissimo su & exercitio sanctæ obedientiæ, sancti simæ tuæ voluntati subjicio: renunt ando planè firma resolutione, quantu possum voluntati & libero meo arbi trio.

II. Tuâque gratiâ fretus propono semper tibi obedire, in omni re, no facili magis, quàm difficili; amplecten do de novo, & acceptandò libentissim

omni-

omnia sancta tua præcepta; & quantum ratio vocationis & officii mei patitur, etiam consilia: desiderans, ut illa sint perpetua regula, ac lucerna pedibus meis, & lumen semitis meis: dulcia sint faucibus meis eloquia tua; adimpletio eorum super mel & favum. Voluntas tua sit corona capitis mei: & tanquam torques in collo meo, facere quæ tu, Deus meus mandare nobis, & suadere dignaris. Nolo proinde meam voluntatem, vel in minimo unquam tibi esse rebellem, sed semper ad unguem tuæ conformem: ita ut sola contraria cogitatio, & motio, sit mihi dolori ac tormento.

III. Subjicio etiam hanc meam volūtatem, tui amore, omnibus meis superioribus, in omnibus illis rebus quæ sunt consentaneæ Diuinæ tuæ legi, aut ei non expressè contrariæ. Quantumvis autem ardua molestaque mandaverint, nihilominus propono, cum tuo auxilio, prōptè illa exsequi.

IV. Ah Domine tolle, tolle tandem spiritus à me propriam meam voluntatē;

nec ſit amplius initium, neque veſtigi meæ voluntatis in me. ſed omnia m tua ſint: exure & redige illam, arden & ignito tuo amore, in favillam; ut blato & conſumpto malo, totus ego ta dem bonus & gratus ſim tibi. Amen.

ASPIRATIO MENTI IN DEUM

Os meum aperui, & attraxi ſpiritum. Pſalm. 118.

I.

DEus meus, propter immenſnm illu amorem, quo me proſequeris, fac ſecro, ut ego hîc in terra tantum te a quantum debes amari.

II. Domine mi, Deus amoris. Boni infinita, fac obſecro propter tuum ipſ amorem, ut ſicut ego in te, & per te lum vivo; ita etiam meum vivere totu cedat in konorem, & gloriam tuam.

III. Parèr miſericordiarum, tal me fac, & qualem Filius tuus meretur, Spiritus Sanctus me eſſe deſiderat.

IV.

IV. Amare te volo, Domine, quia tū- sum: mei vero ipsius curam habere nō ia de causa, quám quia tu id petis, & mā- is Et ideò protestor, totam curam, quam biturus sum de me, non futuram quasi mea re quapiam, sed quasi de tua.

V. Grattum hoc tibi sit, Deus meus: ad- itte Pater mi, acceptū habe, Domine, ob erita sãctissimi Filii tui & Redemptoris nei IESV.

OTUS ELICIENDI, CUM AVDIMVS, VEL VIDEMUS aliquod bonū proximi.

articeps ego sum omnium timentium te, & custodientium mandata tua. 118.

I.

DOmine Deus meus, cùm audio, & video proximū meum, & particulariter . tibi servire, & boni aliquid facere mo- ri, gaudeo, & multum in hoc mihi com- laceo. Et bonum ipsius, reputo quàsi pro- rium meùm bonum: & tanquam meum llud tibi offero, dedico, cum omni illo bo- no, quod omnes, sancti peregerunt olim,

& peragunt adhuc in universo mundo æternam gloriam tuam, perinde ac si i-met ea fecissem. & facerem.

II. Ago tibi gratias Domine, pro bo inspirationibus & auxiliis, quæ tam h personæ, quàm omnibus alijs meis pro-mis tribuisti, & tribuis ad bene aperand loquendum & cogitandum: neque aliter hoc tibi gratias ago, quàm si tale ben-cium propriè fuisset exhibitum ani meæ.

III. Quin etiam insinuo, & imm-me in proprium cor ipsius, & omnium mulorum, & famularum tuarum: ut si cum eis ex corde perficiam omne illud, q ipsi faciunt & desiderant facere in san tuo servitio. Tu enim scis Domine, q ego idem omnino vellem præstare si t me idem peteres, ac donares idem age gratiam, vires, occasionem, facultatem, mandatum. Nulla profectò me difficulta vanoq; timore ab illo præstādo sinerem sterreri.

IV. Adauge vero, Domine, enixè rogo, illo bonum, gratiam, & merita, cum o virtute, quantum ipse, te inspirante desi

rat

rit, aut te sciẽte; indiget: ut a quo tibi grata sunt obsequia; exhibeantur multò etiam gratiora, majorem in modum.

V. Denique largire, quæso, Domine, ut quisquis viderit tale bonum, pulchro exemplo inflammatus, paria meditetur, & incipiat agere secundùm dispositionem tuæ voluntatis, ad majus tuum obsequium, & gloriam. Amen.

ACTUS ELICIENDI, CUM AUDIMUS ET VIDEMUS aliquod malum proximi.

In quo judicio judicaveritis, judicabimini; & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. Math. 7.

I.

MI perfectissime Domine, cum audio & video aliquod malum, maxime spirituale, mei proximi, summopere compatior humanæ fragilitati: quamvis omnibus communi: & præcipuè compatior defectui hujus N. Non credo tamen illud esse tantum malum, quantum mihi videtur

vel esse dicitur: imo fortè nihil est, ne tale videtur lucidissimo oculo tuo, qua nostro fallaci, Si tamen; Domine, scr tatòr cordium nostrorum, est culpa al qua, magnopere doleo lapsu fratris me multo magis autem de tua offensa.

II. Ego in vicem hujus defectûs, & l compensationem tuæ offensæ, offèro tib pretiosum sanguinem IESV Christi, Fil tui, tantopere humiliati propter peccat nostra: illius charitatem, mansuetudinē silentium, ac dissimulationem inter conti nuos nostros defectus.

III. Deinde ego idipsum perpetravi vel in alio simili te non minus offendi proh dolor! & graviùs etiam te offēderem nisi tua me gratia præservaret. Unde eti am toto corde gratias tibi ago pro auxi lio, sine meis meritis mihi præstito.

IV. Optimè scio, Domine, te poss ex malo elicere bonum: placetque tib illud efficere: aliàs malum non permitte res. Cedat ergo ad majorem tuam glo riam defectus iste, ad majorem verò hu militatem & cognitionem sui ipsius, qui peccavit.

V. O

V. Oro denique, occlude omnium oculos, ne inde sumant audaciam patrandi similiã: liga linguas morsu consciẽtiæ, nede re illa loquantur, neve ex minore delicto, quod per humanam infirmitatem admissum est. multa alia nascantur, per defectum charitatis, & Improbitatem humanam.

ACTUS CHARITATIS, ELICIENDÆ EX QVACVNQVE re creata bona malaque.

Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Rom. 8.

I.

BEnignissime Domine, magnam capio voluptatem, non solùm ex omni illo amore, quo te prosequuntur omnes sancti, & justi qui sunt in hac vita: sed multò magis illo, quo te longè sinceriùs cõplectuntur eum illi, qui corpòre liberati adhuc in aditu Regni cœlestis commorantes. avidissimè faciem tuam exspectãs cum illi, qui in penetralia felicitatis ad-

missi, charissimo conspectu fruuntur, h
mines & Angeli: ac præcipuè illorum
mnium Regina Virgo, & SS. Humanit
Redemptoris.

II. O si ego possem te amare omnib
illis affectibus, quibu illi omnes te
mant! quam libèter & hilariter id pr
starem! sed quia non possum, gaudeo
tem, ipsos, qui melius possunt, id face
optoquè, ut semper magis, magisque id
ciant, & in amore eodem perseverent
æternum, secundùm beneplacitum tuu

III. Ex altera parte, Domine vehem
ter displicet, ac doleo, plurimos al
è servis tuis negligentiùs te amare; plero
que etiam, pro amore, tibi referre injuri
Obsecro, Domine, pro infinita Bonitate t
ignosce illis, & largire gratiam tuam, q
se emendēt, & te vel jam incipiant ama
super omnia, & in omnibus exsequi tua
sanctam voluntatem.

IV. Sed quid dicam de illis, qui à t
ad imaginem, & similitudinem tuam fo
mati, & innumerabilibus beneficijs de
nati, cum te, quē super omnia amare debe
ne agnoscunt quidem, infideles & improb

Quan

Quantum hoc, amabilissime Domine, dolorem debet mihi creare? quas lacrymas expellere: Utinam omnium illorum corda, & voluntatem in potestate mea haberem, ut possem illos tuo amore inflammare? Ecce Domine, saltem cogitatione mea purgatos, ab omnibus, peccatis, quales ego esse desidero, & tu facere potes, omnes illos puros; & sanctos tibi offero, ad honorem & gloriam tuam.

Quanta mihi felicitas eveniret, si possem ego supplere defectum ipsorum, prosequendo te actibus illis amoris, quibus ipsi te prosequi deberent? & non solum ipsorum defectum, sed etiam pravorum Angelorum, & hominum damnatorum, qui pro amore, laudibus, exsecrabili contra te odio irâque flagrant, longè pejùs, quā flammis infernis. Sed quia ne pro mea quidem parte, amare, ac laudare te satis possum, omnem & meum, & aliorum defectum desiderio saltem, quo possū, & quantū possum, suppleo.

V. Interea pro magna felicitate reputabo, quod sciam tuam diuinam Maiestatem, infinitâ suâ voluntate, satis facere

cere

cere pro omnibus, & omnes ſamandi pa explere: cùm infinito amore amas t pſum. Quare ſummopere gaudeo, & amorem nunc tibi humiliter exhibeo. pro me offero, in ſupplementum etiam mnum illorum, qui omittunt hoc face

Deus, amor meus, totum, & unic bonum meum!

ACTUS ET AFFECTU VIRTVOSI.

EX conſideratione attributorum Dei.

PRÆFATIO.

Licet omnes excellētiæ, & perfectio divinæ abſolutæ, prout in Deo ſun neque inter ſeſe neque à divina Eſſenti ſint realiter diſtinctæ; ſed ſint ſummu abſolutiſſimum, & ſimpliciſſimū eſſe, ni hilominus quia noſter intellectus eſt nimi hebes ad illas, ut in ſe ſunt, intelligendas; deo utitur variis, & diverſis conceptibu atque diſtinctionibus, & conatur delibar aliquid illarum perfectionum: quas dein

de ſo

e solemus vocare Attributa divina, quæ
os tanquam excellentias distinctas (licet
nitissimas inter se) attribuimus Deo.
Quarum cognitio, quamvis tam alta sit ac
ublimis, ut maior in mundo inveniri non
oßit: nihilominus tamen illis, qui practi-
è illam poßident, erit excellentissima Re-
ula ad acquirendas omnes Virtutes, &
ona spiritualia: quia cognitio Dei, & i-
nitatio virtutum ejus, est nostra perfectio:
sicuti è contra ignoratio Dei, est fons o-
mnis peccati & miseriarum. *Nosse*
enim te, consummata justitia est: & scire ju-
stitiam & virtutem tuam, radix est immor-
talitatis. dicitur Sap. cap. 15. Quare
ad similitudinem aliorum actuum virtuo-
sorum hoc libello contentorum, volui pau-
cos quosdam etiam ex Attributis divinis
excipere, ut devotus Christianus ex hac
parva luce, quæ sibi datur, poßit pervenire
ad dictam notitiam & perfectionem vitæ;
cum spe tandem consequendi completam,
& consummatam justitiam quæ est fruitio
ipsius Dei in vita æterna.

essen-

ESSENTIA DEI.

Hæc eſt vita æterna, ut cognoſcant te ſolum Deum verum, & quem miſiſti, IESVM Chriſtum. Iohan. 17.

I.

DOmine mi, tu es ſimpliciſſima Eſſentia, & ideo in omni genere perfectionum abſolutè infinitus, nec quidquam tibi poteſt addi, vel deeſſe. Incomprehenſibiles es reſpectu omnium locorum, omnium temporum, omnium voluntatum & omnium intelligentiarum. Quia tu excedis omnia loca, comprehendis omnes differentias temporum, tranſcendis omnes mentes, abſorbes omniâ corda hominum & Angelorum. & tu ſolus teipſum dignè potes comprehendere, metiri, intelligere, & amare.

II. Es immenſus, implendo, penetrando, eminendo ſuper omnes res creatas, creandas: immobilis, indeterminatus, incircumſcriptus: quia tuâ infinitate omnes terminos, & ſpatia imaginaria infinit

trans

transcendis. Et ideo naturâ, operatione, cogitatione, affectibus es immutabilis: quià non cadit in te umbra vicissitudinis, mutabilitatis; sed in eodem esse, & velle, sẽper es firmissimus.

III. Es æternus absque principio, & fine: amplecteris unico puncto, indivisibilis æternitatis, omnem durationem & differentiam temporum: neque obis aliud tẽpus, quàm perfectissimum. Nunc illud, quod tempori semper ex æquo respondet tibi ipsi es adæquata & perfectissima mẽsura æternitatis.

IV. Quia igitur, ut firmiter credo, tam grandis est, Domine mi, tua excellentia: nunc toto meo corde, summa cum humilitate & reverentia, te adoro & veneror & unà cum spiritibus beatis & justis, te confiteor esse, qui es: & coram te humi prostratus reverenter me inclinó, & profundissima humilitate submitto: & quia dignus es omni amore; te in æternum amabo integro & sincero amore. Et præterea pro gloria tua desidero ut omnes creaturæ in æternum te ament, agnoscant; reverentur, honorent & laudent: ideo,

quæ

que offero tibi meam vitam, vires, facultates & quidquid habeo, vel possum habere.

V. Insuper gaudeo & exhilaror, quoties cogito, te esse tam magnum Dominum, infinitum, incomprehensibilem, immensum, immutabilem, æternum: & in te inveniri omnes perfectiones prædictas.

VI. Congratulor tibi intimo affectu cordis tuam tantam Majestatem, gloriam & beatitudinem, quam possides, & æternùm possessurus es: ideo convoco omnes creaturas, ut mihi congratulentur, dicendo: *Benedicite omnia opera Domini Domino, laudate & superexaltate eum in secula &c.*

VII. Duplici superabundo consolatione, & jubilo, cum spero & considero illud ipsum tuum bonum, futurum aliquando meum: quia illud mihi promisisti, promeruisti, præparâsti, largitus es, per Christum, Filium tuum Unigenitum, & Redemptorem meum: quo itidem tecum in æternum fruar, modo fidelis in amore tùo permaneam. *Satiabor, cum apparuerit gloria tua.*

PO-

POTENTIA.

Apud Deum omnia possibilia sunt. Math. 19

I.

O Deus meus omnipotens, tu es illa Potentia, quæ omnia quæcunq; vult, potest: & quæ nullam omnino infirmitatem admittit, neque unquam fatigatur operando: omnia ex nihilo producit, eadē facilitate ad njhilum itidem omnia reductura, si velit: nec quidquam illi resistere potest, sed omnia ipsi obediunt. O adoranda, tremenda, & religioso silentio veneranda Omnipotentia! Tu Rex seculorum, per te ipsum omnia potes: à te instituta est & dependet omnis potentia. omnis fortitudo & energia omnium rerum. Tu, īquam omnia ex nihilo creâsti, & sustentaculo tui influxûs eadem conservas, & manu tuæ Omnipotentiæ tenes illa, quasi suspensa, ne recidant in nihilum suum, Tu Domine, per te ipsum potes dare, & agere non solum omne illud; quod omnes homines, unâ cū SS. Angelis animo concipere pos-

pos-

possunt ; sed etiam omne illud, quod infinita sapientia cogitare potest: cum omnis potentia tua sit æqualis sapientiæ tuæ, & æqualiter se extendat, & diffundat: quia hæc sola est regula, & mensura illius. Quam enim aliam habeat mensuram immensa Potentia, nisi ipsam immensitatem.

II. Complaceo mihi, & gaudeo, Domine; de tanta tua Majestate : in cujus cōsideratione, rogo te, velis imprimere animæ meæ profundissimam reverentiam, & humilitatem erga divinam tuam Maiestatem. placet mihi etiam, quod disponas, & statuas de me, & omnibus creaturis, secundùm tuum beneplacitum : quia nemo potest dicere, *quare sic facis?* omnia tua sunt, & opera manuum tuarum.

III. Fac Domine ut cogitem semper hanc veritatem : te mihi præsentem esse, & manu tuæ ōnipotētiæ mihi minitári fulmen æternæ damnationis, & ita te nunquam offendam. Da insuper fiduciam, & securitatem cordi meo erga te, ne ullum præter te timeam, & ne creatura ulla possit me separare ab amore tuo : nam quid sunt oēs aliæ creaturæ in cōspectu tuo? vel quid mi-

bi

ri mali, ſine tua permiſſione, poſſunt in-
ferre: quod ſi tamen ab aliqua permittas me
affligi, hoc ipſum Domine mi; cedit in me-
am ſalutem, & mihi cooperatur ad acqui-
rendam vitam æternam. Et ideo omnem
meam fiduciam pono & repoſitam volo in
te, potentiſſime Deus ac Domine. A-
men.

SAPIENTIA.

A Deo profecta eſt ſapientia. Eccleſ 15

I.

O Sapientiſſime Deus, tu es illa Sapien-
tia, quæ comprehendit omne quod
poteſt excogitari: ignorantia in te nullũ
habet locum: omnes res ſcis, nec potes
errare: quia perfectiſſimè, & diſtinctiſſi-
mè omnes res præſentes, præteritæ, futuræ,
omnes poſſibiles, imaginabiles: omnia quæ
ſunt, & quæ non ſunt, tibi, Deus meus,
ſunt præſentia, & in ſancto tuo conſpectu
poſita.

II. Tu es primarium ſignaculũ omni-
um rerum: tu omnia tuâ puritate, & ſub-
tili-

ellitate penetras, & omnia pariter inti
disponis in omnibus. Et licet atting
& penetres à fine usq, ad finem, & à su
mo usque ad extremum, nihilominus n
rei te immisces; neque à lue quapiam c
quinaris; sed semper in tua pulchritudi
candore, & sinceritate permanes.

III. Tu es auctor, & artifex: tu e
plar, mensura, & finis omnium rerum: n
que solum architectus illarum, quæ sunt
acceperunt suum esse, & speciem
te ipsis impressam, visibiles, invisibiles:
etiam illarum, quæ non sunt, & omnipo
tiâ tuâ fieripossũt. utique in infinitũ lon
plures iis, qu æ factæ sunt.

IV. O Sapientia admirabilis! hæc.a
plectitur totam simul æternitâtem, & in
se totã Immensitatem capit, totam a
trahit Infinitatem, omnia in ipsa haben
ternum esse, & æternam vitam: caret pi
cipio & fine & per omnia est immuta
lis.

V: Placet mihi Domine, gaudeo & cõgr
lor tibi istam tuam profundissimam sap
tiam, quâ scrutator es cordium. Si ego
parum hanc tuam sapientiam immin
vel

vel obſcurâre poſſem, ne agnoſceret malitiam meam, & ſcelera mea, non facerem: imo potiùs vellem ipſe deſtrui & anihilari quàm ut vel vnico puncto tua ſapientia minueretur; per quam etiam humiliter peto illuminari intellectum meum; ut perfectè cognoſcere poſſim pulchritudinem virtutis, & turpitudinem vitii: ut hoc fugiam, illam autem perſequar; & magis magiſque dligam íd, quod ad gloriã am, & honorem tuum cedat ſempiternum. Amen.

BONITAS.

Bonus es tu, Deus, & in bonitate tua doce me juſtificationes tuas. Pſ. 118.

.I

DOmine & Creator omnís boni, tu bonus es, non hoc vel illo modo, non in hoc vel illo genere bonitatis: ſed abſolutè ſine principio & ſine, ſine limitatione, ſine modo, niſi, eo, quo ſine menſura anticipas, & amplecteris omne bonum. Tu es ipſa plenitudo & univerſitas boni, cui omnes res, á ſuprema ſubſtántia creata, uſq; ad

ad materiam nudam ac primam, deben omne suum bonum acceptum referre Tu simplicissimâ Essētiâ tuâ omnē excell tiam omnē perfectionē omnē beatitudinē & omne bonū possides: nec bonitas tu & perfectio ullū habet limitē aut termini quia est primaria, neque ab ullo depende

II. A te omnia dulcia trahunt suam dulcedinem, omnia pulchra, suam pul chritudinē: omnia lucida suū splendorem omnia quæ vivunt, suam vitam: omnia qu sentiūt suū sētire; omnia quæ mouētur, su vigorē omnis intelligentia suam nōtitiam omnia perfecta, suam perfectionē: omni demum qualicumque modo bona suam bonitatem.

III. Tu magnus es sine quantitate, bonus sine qualitate, infinitus sine numero formosus sine figura, æternus sine tempor immensus sine loco, diffusus sine exten sione, perfectus sine multiplicitate, altiss mus sine situ.

IV. Tu centrum universi, ad quo naturali pondere omnes res tendunt: i quo omnia conquiescunt: à quo omnia su stentantur: in te sunt illecebræ omnis a moris, consummatio omnis desiderii, te

minu

minus omnis motionis, ſatietas omnis appetitûs.

Quanta eſt hæc vis tuæ ſummæ Bonitatis, ad cujus parvi radii ſpendorem, tanto impetu currit omnis creatura! dum unaquæque illarum appetit particulare ſuum bonum, & ad illud totis viribus contendit: quod bonum nihil aliud eſt quam parvum ſignum tuæ Bonitatis. Hoc omnem creaturam trahit: hoc in mundo tantum motum excitat: omne quod in unaquaque creatura movetur, agitatur, operatur. Si lenis umbra boni tanto impetu trahit, quanto magis trahet ipſa veritas? illa, inquam, pulchritudo & bonitas infinita, clare viſa, quæ tu es, dulciſſimum & ſummum bonum?

V. Trahe mentem meam ad te, ô immenſa pulchritudo, adſtringe eam ad te ſuper omnes res creatas, vinculo indiſſolubili, & ligamento æterni amoris. Quid quæram & deſiderabo extra te, qui es plenitudo omnis boni, fons, finis, ſuavitas, vis & medulla omnis boni? Valeant ergo aliæ res omnes: Te ſemper cogitem, amem: ad te contendam: in te

detinear : te laudem, benedicam & mnes vires animæ meæ, & tota vi tibi serviant. Omnes res transitoriæ, pter te viles, charæque sint : nullâ ratione illas contemnam, vel æstim

Perfice me, secundùm altissimum um beneplacitum, in cogitatione & more tuo : commuta totum in te ips ut idem spiritus tecum fiam. Amen.

SANCTITAS.

Non est sanctus, ut est Dominus. 1. *Reg.* 2.

I.

DOmine, Deus meus, Tu diceris ctus multis modis. 1. quia Essentia est prima radix, & origo o sanctitatis, & puritatis, 2. quia e jectum, & mensura omnis sancti uno verbo, tu es principium efficiens male, exemplare, & finale omnis s doris sanctitatis, qui in creaturis ritur. Et per te ipsum sanctus es essentiam tuam : nimirum sancti fundamentali, objectiva & formali.

p

perfecta est sanctitas tua, ut nihil quidquam ei possit addi, vel demi: quia est sanctitas essentialis, & universalis.

II. Gaudeo, & compiaceo mihi de ista tua sanctitate, fonte essentiali omnis pûlchritudinis & Puritatis: á qua omnes creaturæ intellectuales sanctificantur; & pulchritudinem suam accipiunt. Hanc sanctitatem proposuisti nobis imitandam: & non potestatem, non sapientiam, non altitudinem Majestatis tuæ, cùm dixisti: *Sancti estote, quoniam ego sanctus sum. Levitici cap. 11.* Non postulas tamen à nobis tantam, quantam requirit eminentia sanctitatis tuæ: quantam cum gratia tua capere potest infirmitas nostræ naturæ.

III. Hanc tuam sanctitatem, & puritatem veneror, honoro, amo, & admiror. Huic omnis reverentia, honor & amor debetur. Hæc præsentiâ suâ sanctificavit, & sanctificat totum mundum; unde quocumq; me verto, præsèntem te conspicio, & ubique existentem te veneror, laudo, honoro, & benedico: tan-

quam in ſacro templo gloriæ tuæ, Sin-
gulari tamen modo animam meam, q
multo capacior eſt mundo corporeo,
ſimilitudinem Templi, cultui tuo ſa
ctificaſti, pro tua habitatione : & id
intra me, in intimis animæ meæ te
bitantem aſpicere valeo : & in ſancto
lentio tecum ipſo converſari poſſum,
ibi te placare obſequijs : ibi te adorare
ibi á te iſtam ſanctitatem & puritatem p
tere : id quod jam, Domine mi, t
corde, & viribus animimei cupio face
& impetrare.

IV. Conabor etiam, Domine, & fi
propono, totis viribus fugere omnes i
puros & inordinatos affectus, & om
maculas animæ, quibus templum tu
violari, & profanari poteſt : quia, Dom
ſine dubio, ſicut neceſſariò magnopere
mas tuam ſanctitatem ; ita neceſſariò m
gnoperè odiſti peccatum, & ſordes.

V. Tandem tibi, tanquâm auct
ſini, regulæ & exemplari omnis ſanct
tis, à qua, ad quam, & ſecundum q
ſanctificâtur omnes res in cœlo & in
ra, ſit gloria, benedictio, gratiaru
actio

io, ab omnibus creaturis in cœlo & terra. Amen.

BENIGNITAS.

Ipse Dominus benignus est. Lucæ. 6.

I.

TU, mi Domine, Bonus diceris ratione perfectionis naturalis: ratione sanctitatis, & ratione beneficentiæ: quæ nominari potest benignitas: & hæc nihil aliud est, quàm quædam naturalis tua propensio, tua bona communicandi cum rebus inferioribus, & creatis, pro capacitate cujusque illarum. O quàm verè benignum te demonstras, Domine, quia cùm nullius indigeres, tibique ipsi sufficientissimus esses. nihilominus ex nihilo res omnes creâsti, & ex suæ nullitatis abysso eduxisti, dando eis essentiam, formam, pulchritudinem, appetitum boni, fugam mali, vires, functiones, impetum, motum, situm, modum, perfectionem, & terminum: & cuique illarum; quod ipsi commodum est, & amabile

bile : & hoc non ob tuam aliquam commoditatem, vel utilitatem : sed ut ipsis bene esset, & pro sua quæque capacitate participaret de tuis bonis, gustaretque fructum tuæ benignitatis. Et ideo omnes res te laudant, & tàcitis vocibus celebrant tuam benignitatem *Cæli enarrant gloriam Dei, & opera manuum ejus, annuntiat firmamentum &c. Psal. 18*

II. Sed in genere nostro humano facile òmnium excellentissimè resplendet tua Benignitas. Tu ad Imaginem, & similitudinem tuam nos creâsti, & charactere vultûs tui nos signâsti : intellectum, memoriam, & voluntatem nobis dedisti, quibus participes efficimur divinæ gloriæ & beatitudinis tuæ : divinisque auxiliise & ornamentis nos firmâsti, ut mereremur, & consequeremur tam præstantia bòna. Angelos etiam nobis custodes, & rectores assignâsti : tandem totum mundum creâsti, & plurimis bonis instructum pro habitatione & solatio nobis donâsti. Quid majus his beneficiis? & quid mirabilius excogitari potest, hac tuâ benignitate? maximè cùm hæc omnia fece-

ceris; ut hac ratione nos perduceres ad sedes cœlestes, participesque nos faceres tuæ beatitudinis.

Ergo totis viribus, & totâ meâ essentia gratias tibi ago, & innumerabiles gratiarum actiones refero tibi, Domine, pro tam insigni benignitate, & omnes creaturas invito ad te laudandum, & benedicendum: *Benedicite omnia opera Domini Domino: laudate, & superexaltate eum in secula, &c.*

III. Gaudeo, Domine, te tam benignum esse & temetipsum dare, & descendere ad res infimas: curare infirmos, erigere abjectos, & exaltare humiles: ubi major est paupertas, ibi te liberalius effundere tuas opes, & largiri auxilia: quod proprium est veræ Benignitatis. Doleo, & pœnitet me, non imitatum fuisse istam tuam Benignitatem: quia fui sævus, atrox, impius erga proximum meum: nec usus fui bonis fortunæ, & animi, in auxilium proximi: sed multoties contrarium feci. Ideò nunc toto corde humillimè à te veniam peto, & propono, te adjuvante me emendare

dare, & esse benignus, suavis, & amabilis erga omnes, ad imitationem divinæ tuæ Majestatis.

Quia ab ista tua benignitate proximè, & immediatè provenit amor tuus, & diffunditur in omnes creaturas, quo communicare vis cum illis bona tua. Quare, obsecro, velis igne isto accendere cor meum, ut fiam benignus, & charitate plenus. Amen.

PROVIDENTIA.

Ecce Domine, tu cognovisti omnia novissima, & antiqua. Psal. 138.

I.

PRovidentia tua, Domine, gubernat omnia, à summo cœlo usque ad infimas partes terræ: á supremo spiritu usque ad ultimum vermiculum. Hæc ab æterno omnes res cogitavit, concepit, distinxit, ordinavit: sine lege istius nihil omnino nascitur, nihil moritur, nihil operatur, movetur, quiescit. Hinc omnia, quæ carent ratione, tanta cum rati-

ratione operantur, & tam ordinatè ten-
dunt ad ſuum finem: homine excepto,
qui dotatus libero arbitrio, ipſomet ab
utens, longiſſimè ſæpè recedit áb ordine
divinæ, & particularis tuæ Providentiæ,
proponendo ſibi alios fines, contrarios
illis, quos illa ipſi conſtituit. Neque ideo
tamen ab univerſali tua Providentia ſe
ſubducere poteſt: cùm incidat in juſtas
pœnas, propoſitas peccato, & peccatori-
bus: quo ſit ut etiam in improbis eluce-
ſcat operatio divinæ tuæ Providentiæ.

II. Væ mihi, qui toties quæſivi ſubducere
me à paterna tua Providentia, & vivere
volui ſecundùm imprudens meum judi-
cium,: & ideô dùm volui me alienare
à divina tua Providentia, quæ me duce-
bat ad vitam, incidi in millenos errores,
& peccata: & incurri juſtiſſimas pœnas,
decretas ab ordine Providentiæ tuæ miſe-
ris peccatoribus, ad gloriam infinitæ tuæ
Juſtitiæ: quam dum ſtolidè me proripi-
ebam à Benignitate, & Miſericordia
tua, vel invitus incurrebam: & ô me mi-
ſerum! theſaurizabam mihi pœnas Juſti-
tiæ: & dum ſubtrahere me volebam

ſvavi jugo divinorum tuorum præceptorum, ſubmitebam me duriſſimæ ſervituti dæmoniorum: & dum ſpernebam æterna præmia, promerebar æterna ſupplicia.

Oſtultitia, ſanguineis lacrymis deploranda! pœnitet. ah toto corde me pœnitet: humillimeque à te veniam peto.

III. Obſecro te, Domine, per omnia mirabilia dulciſſimæ Providentiæ tuæ velis à me auferre hanc ſtultitiã, & dare gratiam quâ ſemper ante oculos habeam hanc tuam Providentiam: ut quidquid proſperè vel adverſum acciderit mihi, ab ipſa provenire intelligam ac de manu tua pro magno beneficio accipiam. Hæc mea ſit in adverſis prima conſolatio. Hæc in terroribus ingeneret mihi fiduciam, in periculis ſecuritatem, in adverſis tolerantiam; animi quietem in expectatione futurorum. Hæc auferat à me omnẽ ſolicitudinem, ut a ſola benignitate Providentiæ tuæ ſecurus dependeam. Hæc dirigat omnes res meas, illasque gubernet uſque ad finem, prout novit expedire

ad

d gloriam tuam, & meam salutem.
Quibuscumque mediis uti voluerit, pro-
peris, an adversis: honore, an ignomi-
ia: infamiâ an bonâ famâ: abundan-
iâ, an penuriâ: infirmitate, an sanitate:
itâ an morte: nihil recuso, nihil repu-
lio: quidquid elegerit ipsa, consultis-
imum judico, & exosculor.

Hoc unicum & antiquissimum meum desiderium & cogitatio, est voloque, ut semper sit facere, loqui, cogitare, mi Domine, sicuti tu iudicas utile esse ad salutem meam & gloriam tuam: ut in omni æternitate te contempler, comiter, amem, honorem, laudem, benedicam, in omnibus rebus, & super omnes res. Amen.

MISERICORDIA.

Misericordiâ Domini plena est terra. Psalm. 32.

I.

MIsericordissime Domine, tu illa immensa Misericordia es, quæ ex-

 cedit

cedit infinitè omnem miseriam, & malitiam nostram. 1. enim, tu eduxisti me ex nihili tenebris, & dedisti mihi vitam, & nobilem naturam, factam ad imaginem tuam; & maximis ornamentis repletam intelligentæ, judicij rationalis, memoriæ, voluntatis. 2. à statu naturæ elevâsti me ad statum gratiæ: faciendo me filium tuum. 3. primis duobus statibus alium nobilissimum adjunxisti, nimirum statum gloriæ: nam multò perfectiora, & excellentiora sunt dona gloriæ, quàm gratiæ. Ad hunc gradum immensa tua bonitas, & misericordia me destinavit. Quare, ô anima mea, si obtinuisti secundum gradum, satage, ut evadas etiam ad hunc tertium: præsertim, quia habes tot adminicula ad consequendam tam magnam felicitatem: ut sunt sanctissima Sacramenta, relicta, & acquisita nobis à Christo JESV, Domino Nostro: qui nobis etiam, pro complemento beneficiorum, reliquit sanctissimum Sacramentum sui pretiosi Corporis, & Sanguinis.

II.

II. Ah Domine, illumina cor meum, ut poſſim cognoſcere immenſam tuam miſericordiam, cognitamque magni faciam, & habeam ſenper ante oculos, pro regula ; donec exeam ex hac miſera vita : & ut anima mea obſtricta tantâ benevolentiâ, & tam exquiſitis beneficiis, correſpondeat toto corde te amando, ſe dedicando, & obſtringendo ſe ſancto tuo ſevitio:

Tibi ſerviam, Deus meus, totâ vitâ meâ, nihil aliud cogitem, quam facere, quod ſit ad gloriam tuam, & ad eandem tanquam ad ſcopum miſericordiſſimum, omnes meæ actiones, vires, ac talenta dirigantur. Aliud vires meæ non intendant, ſpectent, quærant quam facere ſanctam tuam voluntatem : & ut ſaltem aliqua in re correſpondeam infinito tuo amori; quo me ſemper proſecutus fuiſti, & ne tam magno benefactori ſim omnino ingratus.

III. *Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intra me ſunt, nomini ſancto ejus. Benedic anima mea Domino, & noli oblivisci omnes retributiones*

ejus

ejus. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis: Qui ſanat omnes infirmitates tuas: Qui redimit de interitu vitam tuam: Qui coronat te in miſericordia & miſerationibus. Qui replet in bonis deſiderium tuum, & ſic renovabitur, ut aquilæ, juventus tua.

Bencdicite mecum ſimul Domino, omnes Angeli & Archangeli: & vos omnes Angeli, Principatus, & Poteſtates, omnes Virtutes & Dominationes, omnes Throni, Cherubini, & Seraphini: benedicite, inquam, & laudate, & iterum ſine fine laudate communem Dominum noſtrum: quia fecit nobiſcum non ſecundùm iniquitates noſtras ſed ſecundùm magnam ſuam Parernam miſericordiam.

Laudate illum Cœli, Terra, Mare, & omnia, quæ in eis ſunt: Laudent & ſuper exaltent eum in ſecula.

Detur ergo Deo gloria ab omni creatura; benedicat & gratias agat Domino, omnis creatura in omni loco Dominationis ejus: & hoc fiat in ſecula ſeculorum. Amen.

JUSTITIA.

Justitiâ plena est dextera tua. Quis novit potestatem iræ tuæ, aut præ timore tuo iram tuam dinumerare?
Psalm. 89.

I.

NUllus Domine, dignè potest exprimere magnitudinem, & multitudinem suppliciorum, quæ peccatoribus præparasti; & assignâsti olim perferenda, per omnipotentiam tuam. Sicut misericordia tua est infinita, ita infinita est Justitia tua; quæ infinitis modis non solùm in futuro seculo, sed etiam isto, quod proprium est misericordiæ, contra peccatores manifestabitur: ut omnes discant te timere, & qui benignitate tua non moventur, saltem tua severitate moveantur; quæ non sinet malum ullum impunitum, neque bonum ullum irremuneratum abire: quia apud te non est acceptio personarum, cùm sis justissimus judex.

II. Delectat me, Domine, placetque

mihi hæc tua justitia, quâ si vel tantillum possem te privare, ne posses punire peccata mea, non facerem: imo protestor, si malitiâ meâ, duritiâ, & obstinatione nollem venire ad pœnitentiam: atque adeò si induratus, impœnitens, desperatus mori vellem (quod utinam, Domine, nunquam, in æternum, permittas) hàc horâ protestor, & volo ut justitia tua locum habeat, mittatque me ad æterna supplicia: ut quia voluntariâ, & salutiferâ pœnitentiâ nolui glorificare misericordiam tuam, saltem in tormentis glorificem justitiam tuam.

III. Sed, ô mi dulcissime Domine, dum ago hanc vitam, possùm per gratiam tuam provocare à Tribunali Justitiæ tuæ, ad Tribunal misericordiæ tuæ; & ideo hâc horâ pro semper magnâ fiduciâ, Domine, toto corde, totà animâ, totis viribus misericordiam tuam appello, teque obsecro per IESVM Christum Filium tuum, velis mihi ignoscere, ne subeam tribunal Justitiæ tuæ. Sanctè promitto, in posterum cum divino

tuo

tuo auxilio, emendare vitam meam, & vivere, ut decet servum bonum: ut per veram pœnitentiam, suavius & dulciùs tua misericordià glorificetur. Amen.

FINIS ULTIMVS.

Ego sum Alpha, & Omega, principium, & finis; dicit Dominus Deus Apocal. 1.

I.

QUemadmodum tu, Domine mi, es prima, & suprema causa efficiens rerum omnium; ita pariter es ultimus finis earumdem; ac præcipuè creaturæ rationalis. Et ideo debeo longè recedere animo à creaturis, nullamque in eis spem collocare; quia permultum me impediunt, ne possim pervenire ad felicem; & ùltimum meum finem, Propter quem me creâsti qui es tu, verum, unicum, & mâximum meum bonum.

Unde nihil mihi magis cordi esse debet

debet, quàm ut conjungar tibi visione, amore, gaudio; in qua unione consistit meum summum bonum, & summa tua gloria. Quare ut stercora æstimo omnes dalectationes, & illecebras hujus vitæ, in comparatione hujus maximi boni. Et ex hoc momento temporis dirigo omnes meas cogitationes, opera & desideria ad hunc finem; neque fatigabor, aut desistam, donec ad eundem pervenisam.

II. Sed quia ex me ipso non sum aptus ad tam magnum bonum; ad te, ô misericordissime Deus, recurro; ut per immensam bonitatem, quâ creasti mundum; & factus es homo, & postea propter nos mortuus; perque alia infinita beneficia præstita; & per æternum beneplacitum tuum, quo me prædestinâsti ad tã sublime fastigiũ gloriæ; nolis desistere esse meus benefactor, quãvis ego sim ingratissim9 & negligẽtissimus, dũ tepus habeo vacandi bonis operibus: sed hoc ipsum potiùs tuam benignitatem incitet, ut tanto magis me adjuves ac protegas, quanto ego sum infirmior. *Recordare* obsc-

obſecro finis ad quem ab æterno me deſtinâſti, ne irritum ſit in me ſanctiſſimum conſilium, ac deſiderium tuum. Illumina mentem meam lumine ſancti tui Spiritûs, quo directore, poſſim perfectè cognoſcere vanitatem huius mundi, & pericula, quæ in ipſo inueniuntur: & ex altera parte intelligam quoq; magnitudinem, exeellentiam, ſuavitatem bonorum immenſorum, quæ mihi in te ipſo præparâſti: pro quibus toto corde tibi gratias ago, & omni vanitati lubens renuntio.

III. Fac, mi Domine, vt mens mea aliud non cogitet, neque aliud intellectui meo firmiter imprimatur, quàm hic ultimus finis: vt ſpretis per omnia omnibus caducis, & temporalibus, me protinus eleuem ad amãndas res æternas, & hunc felicem & ultimum meum finem. Nunquam defatigentur mea bona deſideria, nec ſuſpiria, nec gemitus propter illam felicem Patriam; neque ego unquam ceſſem pugnare contra me ipſum; quemadmodum etiam nunc propono facere, donec perveniam ad terminum

huius

huius vitæ, quando omnes ſancti requieſcent in te ſummo bono, & fine noſtro per viſionem, & amorem, & ineffabilem conſolationem: cùm peruenerint ad conſūmationem adimpletæ ſuæ intentiònis ac deſiderij tam optati & exſpectati, nimirum ultimi finis, & ſummi boni, pro quo tam heroicè decertaverunt, usque ad glorioſiſſimam victoriam. Amen.

CONCLVSIO AMOROSI Pacti cum Deo

TAndem dulciſſime mi Domine, quia cognoſco te eſſe unicum meum bonum, ultimam meam felicitatem, & beatitudinem, nullo pacto debeo me à te ſeparare, ſed ſemper tecum eſſe unitus, & conjunctus. Quare deſidero, & operam dabo. ne momentum ullum temporis prætereat, quo non confirmem ea, quæ ſuperiùs annotaui & conſtitui. Et ut hoc aſſequi poſſim, cupio nunc, quà poſſum reverentiâ & humilitate, cum tua diuina majeſtate inire pactum. & perpe-

perpetuo fœdere ſancire. ut quemadmodũ quoad vixero, nunquam ceſſabo reſpirare: ita nunquam ceſſem in te credere, te amare, te laudare, gratias tibi agere, me offerre; me tibi reſignâre, gaudere; & abhorrere à mundo, velut à peſte: habere zelum honoris tui & ſalutis animarũ: te timere, me humiliare pœnitētiã agere, ſancta proponere, & amare proximum meum. Diligere quoque caſtitatem: paupertatem, obedientiam. & petere à te, quæ ſuprà petivi. Præterea te cognoſcere, adorare, & te Deum Infinitum: Immenſum, Immutabilem, Æternum, Omnipotèntem, Sapientem, Bonum, Sanctum, Benignum, Providum, Miſericordem, juſtum, & Ultimum noſtrum Finem, confiteri. Et ideo nunc omni humilitate, coram Divina Tua Majeſtate, & tota curia cœleſti proteſtor, quòd cupiam toto corde totâ illâ virtute, puritate intentionis, & efficaciâ quâ maximâ poſſum, omnia iſta obſervare, quæ ſuprà notavi, & dixi, quoties reſpiravero: & quoties aliquo actu, qui tibi placuerit, me ad te convertam.

vertām. Accipe Domine illum nunc pro illo, & pro omni tempore, Atque hoc animi mei desiderium ratum confirmatumque sit, gratiosissimo beneplacito tuo in æternum. Amen.

AFFECTUS ERGA personam

DOMINI IESU

EX R. FRANCISCI BOVRGOINEI, Presbyteri Congregationis Oratorii, Meditat. classe 4

PRIMA PRAXIS ADORATIonis erga Dominum IESVM.

I.

IN honòrem, & unionem dignissimi & divinissimi primi illius actûs Adorationis, quem anima IESV ex nihilo creata, & unita Divinitati, erga Deum, & ipsam divinitatem exercuit in primo suæ creationis: & jam factæ incarnationis, instanti.

2. In honorem, & unionem status ejusdem animæ, perpetuò Deum adorantis, modo ineffabili, in vita mortali, & in

& in æternitate sua.

3. In honorem, & unionem primi actus adorationis excellentissimi, quem Maria, Mater Dei exercuit, erga Dominum IESVM, tum proximè post ejus incarnationem, tum pòst nativitatem, in præsepi.

4. In honorem perpetui affectûs, & statûs adorationis, sanctissimæ Virginis, erga IESVM filium suum, præsertim in ejus infantia, quando illum lactabat, tractabat, & intuebatur.

5. In recollectionem, & unionem primæ adorationis Angelorum, erga IESVM infantem, in momento suæ nativitatis, juxta Dei mandatum: *Cum iterum introducit primogenitum in orbem terrarum, dicit: & adorent eum omnes Angeli Dei* Hebr. 1.

6. In recollectionem & unionem omnium Adorationum, quæ Domino IESV super terram exhibitæ fuerunt, ut à Cæco nato, & aliis.

7. Denique in honorem, & unionem perpetui cultûs adorationis Angelorum, & Beatorum in cœlis erga IESVM homi-

minem, DEVM, & ejus humanitatem.

PRIMA Fiat praxis adorationis, Dominum noſtrum IESVM Chriſtum, ſecundùm primum ſtatum, in ſinu Patris. ab æterno reſidentem. 1. Illum agnoſcendo verum DEVM de Deo vero, patri conſubſtantialem, ejusdem Majeſtatis & gloriæ, ac rerum omnium Dominum. 2. nos tanquam creaturas, & ſervos, illi ex toto affectu ſubmittendo. 3. Illam ſubmiſſionem omnibus modis, ac præſertim per humillimã noſtræ ſervitutis oblationem proteſtando.

SECVNDA Adoratio fiat, Domino IESV in ſecundo ſtatu conſiderato.

1. illum confitendo, & agnoſcendo verum, & unum cum Patre Deum, in humanitate ſubſiſtentem, & cum illo Spiritũ S. producentem, 2. ipſam humanitatem, quatenus in Verbo ſubſiſtit, infinitæ dignitatis, & ſanctitatis, & divino cultu honorandam, intuendo. 3. ipſum hominem Deum ex humanitate & Verbo admirabile compoſitum

ſum IESVM Chriſtum, mediatorem DEI & hominum. tanquam noſtri cultûs & adorationis obiectum. Sub hoc triplici intuitu nos illi totos ſubijciendo, & noſtram erga ipſum ejuſque Sanctiſſimã Humanitatem, quibus debemus, & poſſumus modis, infimam ſeruitutem proteſtando.

TERTIA Fiat praxis Adorationis erga Dominum IESVM, in tertio, & ſpirituali, erga animas, ſtatu conſideratum. 1 illius ſupremum in omnes animas, & ſpiritus, tam in cœlis, quam in terra & apud inferos, imperium & poteſtatem agnoſcendô. 2 nos totaliter ejus S. Spiritûs, ſuaviter & fortiter operantis, poteſtati committendo, & ſubijciendo 3. hanc ſubmiſſionem omnibus modis interiùs, exteriùsque proteſtando.

SECVNDA PRAXIS, HONORIS, ÆSTIMATIONIS, & Reverentiæ.

I.

IN honorem, & unionem ſummæ reve-

 rentiæ

rentiæ, quam & primùm ab instanti Incarnationis, & deinceps perpetuò in vita mortali, & æternùm in cœlis anima IESV exhibuit, & exhibet Divinitati, sibi intimè, & hypostaticè præsenti.

2. In honorem, & unionem omnium actuum, & statûs continui humillimæ Reverentiæ, quam Vjrgo Deipara Filio Dei, filio suo, Homini Deo, & ejus humanitati exhibuit in terris, & quâ æternum in cœlis illum intuetur & reveretur.

3. In honorem & unionem intimæ æstimationis, honoris, & reverentiæ, quâ dilecta multùm, & multum diligens Magdalena, stans aut sedens secùs pedes IESV, aut juxta crucem, aut ad monumẽtum, aut in solitudine, suum Magistrũ & Dominum, sicut illum vocabat, perpetuò coluit, & honoravit.

4. In recollectionem, & unionem omnium tam Angelorum, quàm hominum, agentium in terris & in cœlis beatâ illiùs præsentiâ perfruentium, qui illum cum profunda reverentia intuendo coluerunt, vel nunc facie ad faciem, ejus Diuinitatem reuerenter, & trementer intuentur.

PRI-

PRIMA fiat praxis, circa ipsum Esse Divino humanum IESV Christi, Domini nostri: ipsum maximè in apprehensione nostra æstimando: scil. super cœlum, super terram, super Angelos & homines, super omnia creata, tam facta, quam possibilia: illudque quasi nobis dictum audiendo: Ioan. 4. *Si scires donũ Dei, & quis est*, item Illud Matt. 12. *Plusquam Ionas, plusquam Salomon*, plusquam omnia est hic. 2. Illam æstimationem protestando, & testificando: tum coram Deo, qui est inspector cordium, per affectus: tum coram Deo & hominibus, prædicando & debitum cultum exhibendo. 3. Demum magnâ animi submissione reverendo: hoc est, nos corã IESV humiliando, secundum proportionem distantiæ nostræ vilitatis & nihili, ad Ipsius Maiestatem, & excellentiam, comparari. *O tu quis es, Domine, & quis ego sum?*

SECVNDA fiat praxis reverentiæ. iisdem actibus æstimando honorando, & reverendo omnem potestatem, excellentiam & dignitatem infinitam, ac Divi-

num Spiritum Domini IESV agentem, in ipso & omnja in omnibus operantem.

TERTIA fit circa diuersas operationes, cum Divinitatis in humanitate, tum humanitatis erga Divinitatem: tum denique ipsius animæ IESV tam interiores, quàm exteriores erga nos: per eosdem magnæ æstimationis, summi honoris, & reverentiæ actus, suprà positos: & circa ista, hi in summa actus possunt elici: attentissimè intueri, magni æstimare, devotè colere: humillimè subesse, affectuosè amare, profunde se demittere, summè revereri, denique apud omnes laudare, benedicere, & prædicare Domini nostri IESV Christi excellentiam & Majestatem.

TERTIA PRAXIS OBLATIONIS VITÆ Nostræ in vitam IESV Christi.

I.

IN honorem & unionem primi actus oblationis Animæ IESV ab instanti Incarnationis, Deo Patri factæ.

2. In honorem & vnionem perpetuí ſtatûs exhibitionis totius Humanitatis IESV, coram Deo Patre, per modum hoſtiæ & victimæ pro ſalute mundi, in vita ſua mortali.

3. In honorem & unionem illius ſpecialis & ſpontaneæ oblationis, quam Dominus IESVS fecit Deo Patri ad Paſſionem & mortem crucis, in oratione, & agonia ſua.

4. In honorem & unionem primæ oblationis, & perpetuæ exhibitionis ſui, Sanctiſſimæ Virginis, erga IESVM Filium ſuum, & Deum ſuum.

5. In honorem, & unionem omnium internorum actuum, & ſtatuum oblationis, & conſecrationis amantis Magdalenæ, & aliorum, qui in terris Domino IESV adhæſerunt, ac tandem omnium animarum ſanctarum.

Fiat PRIMA oblatio vitæ noſtræ naturalis, & omnium, quæ illam conſtituunt, aut ab illa dependent, vt Corporis, Animæ, facultatum, & ſenſuum, &c. vitæ Domini IESV paſſibili, & mortali. 1. illi ſine reſeruatione vitam no-

ſtram exhibendo. 2. ei totaliter donãdo, & irrevocabili propoſito conſecrando. 3. reſpectum, & intuitum humillimæ dependentiæ vitæ noſtræ, & laborum ejus, ab illa vita laborioſa IESV, in nobis conſtituendo aut potius poſtulando. 4. honorando intimo affectu omnes miſerias, infirmitates, & indigentias, ad quas ſe IESVS Chriſtus, verus DEVS. demittere voluit; eiſque noſtras, eiuſdem generis, naturales moleſtias, & neceſſitates uniendo: vt ab illis à fæce eleventur, & in ipſo ſanctificentur: tum etiam alias caſuales, quæ nobis invitis accidunt.

SECVNDA fiat oblatio vitæ noſtræ ſpiritualis per gratiam, & omnium ſtatuum, & diſpoſitionum animæ, vitæ Domini IESV Divino humanæ. 1. illi magno affectu adhærendo. 2. ab illa influxum vitæ, & ſpiritum ſuſcipiendo. 3. ab illa dependendo, vt à vite palmites pẽdent. 4. ſe illi totaliter committendo: deniq; hos affectus, & diſpoſitiones adhæſionis, dependentiæ, & participationis ab illa humiliter poſtulando.

TERTIA oblatio fiat æternitatis nostræ, & vitæ futuræ, vitæ IESV Christi Domini nostri gloriosæ. 1. illam intuendo, & honorando, tanquam exemplar, objectum, fontem, & causam æternæ nobis in cœlis gloriæ, quasi audiamus IESVM clamantem & dicentem: Matt: 6: *Ecce merces vestra copiosa*, vel: *Ego ero merces vestra magna nimis*. 2. summo affectu cupiendo, & sperando, beatissimo tandem adspectu IESV Christi in cœlis perfrui. 3. totam æternitatem nostram. ad illius gloriam, & voluntatem adimplendam purissimè referendo, & dedicando: vt non gloriam nostram, sed solius IESV Christi quæramus; & optemus in æternum. Hæc sit uita nostra æterna illum honorare, glorificare, revereri, & amare: non quia quia inde beati, & felices efficiemur: sed vt magis ipse gloriosus appareat: adeò vt si amor IESV esset apud inferos cum tormentis, infernus esset noster Paradisus: quem optare & præferre omnibus Cœli delicijs, si sine amore IESV esse possent, deberemus.

QVARTA PRAXIS RENOVATIONIS, IN PROPOSITO & ſpiritu perfectionis Eccleſiaſticæ.

I.

IN honorem & unionem perfectiſſimæ, nunquam interruptæ, ac ſine ulla renovatione continuæ præſentiæ Spiritûs Animæ IESV ad Divinitatem.

2. In honorem, & unionem attentionis & applicationis, cùm in Actu, tùm in ſtatu permanentis voluntatis, intellectûs, & omnium facultatum, ac totius Animæ Mariæ erga IESVM.

3. In honorem, primi Luminis, & infuſionis gratiæ, quâ IESVS amantem discipulam Magdalenam, ab ipſa primùm ad ſe: ab Amore creaturarum, ad amorem ſui: à plurimis, ad unum neceſſarium convertit, & totam renovauit: in onorem quoque omnium Vitæ ejus inſtantium, quibus illam in novo gratiæ ſtatu ſemper renovauit.

4. In honorem quoque primi Inſtan-

tis,

tis, quo IESVS Apostolum è Saulo in Paulum: è persecutore in prædicatorem mundi: ex lupo in agnum commutavit: & sic renouavit, ac tandem conversionis animarum, quas IESVS ad se traxit & convertit: omnium deniq; instantium, quibus animas pias, & sanctas nouâ gratiâ adaugendo renovavit; sicut canebat Psaltes: *Renovabitur sicut aquilæ juventus mea.*

Sequatur Praxis triplex renouationis, PRIMA, quæ primam perfectionem Domini IESV respiciat, & revereatur, circa propositũ omnis perfectionis Ecclesiasticæ, quæ est Evangelica, acquirendæ 1. Audiendo vocem Christi dicentis, Matt: 5 *Estote perfecti, sicut Pater cælestis perfectus est:* IESVS est Dominus: & Magister noster, qui loquitur: & nos ad imitationem Patris cœlestis, tanquam filios invitat. 2. Revocando in affectu, omnia pia desideria, cogitationes, proposita firma, & sæpiùs repetita, quæ unquam infudit divina bonitas; tendendi, & perveniendi ad perfectionem, quam IESVS ipse verbo & magis exemplo nos

docuit. 3. Rogando Dominum IESVM, vt dignetur illa omnia in nobis renovare, excitare, & accendere: ac si hæc præsens hora esset nobis prima & ultima; deniq; & in Centuplum adaugere.

SECVNDA renouatio fiat circa statū, & Spiritum vocationis nostræ, intuendo alteram perfectionem Domini IESV in omni plenitudine gratiarum, 1. hanc nostram vocationem concipiendo, tanquã fontem, è quo nobis fluunt omnes aliæ gratiæ, & statum illas in se continentem & cui debeat in Cœlis gloriæ status respondere: 2. illam proinde magni æstimando, & faciendo, ne cadat in nos illa exprobratio: *Pro nihilo habuerunt terram desiderabilem.* 3. illi fideliter & plenè cooperando, & se dignum exhibendo Christi Domini ministrum & servum. 4. Singulis diebus illius æstimationem & desiderium renovando: petitâ scilicet pro defectibus contra illam admissis, veniâ, & accenso novo feruore, & proposito.

TERTIA Renovatio fieri potest circa specialem internæ vocationis gratiam, & tra-

& tractum interiorem Sancti Spiritûs in nobis, ad cultum & honorem diuini statûs & perfectionis Christi IESV, vt est Homo Deus. 1. Se illi totaliter sine limitatione, aut reservatione offerendo, ad omnia ejus beneplacita, dicendo: *Domine, quid me vis facere?* Act 9 2. discutiendo semel in die, quid in nobis sit, quod potissimum divinæ gratiæ influxum sistat, & impediat: quis defectus, quæ adhæsio, & amoris proprij latebra: illud radicitus in affectu avellendo. Deinde quid illud sit, quod Deus à nobis magis requirat, & velit: quid nostro agendi modo addi, quid detrahi, quid circa illum mutari, & emendari conveniat? 3. firmum concipiendo, & renouando propositum id peragendi, quod erit in se perfectius, & melius, Christo Domino gratius, & ad ejus majorem laudem ac gloriam tendet.

QUINTA PRAXIS UNIONIS, SOLITVDINIS, ET recollectionis internæ ad unum necessarium.

I.

IN honorem huius altissimæ veritatis Christi Domini: *Ego & Pater unum sumus*, Iohan. 10, 2. In honorem, tum unionis humanæ cum Divina natura in hypostasi, tum ex consequenti, omnium aliarum ineffabilium Unionum amoris, gratiæ, & voluntatum utrjusque naturæ.

3 In honorem omnium admirabiliũ Unionum, & Communicationum, quæ sunt nobis absconditæ, inter IESVM & MARIAM

4. In honòrem, & Unionem huius Voti, & orationis Domjni IESV ad Patrem: *Pater sint unum sicut & nos unum sumus*: sic in nobis unum sint, & sint consummati in unum

5 *In* honorem solitudinis humanæ naturæ in Christo cum Divina: quia nulli unquam in simile consortium creaturæ admittetur-

Sequetar Triplex Praxis Unionis nostræ, & recollectionis ad IESVM

PRIMA tanquam ad primum prjncipium & finem nostrum ultimum, & unicũ

nicum : quæ primam Christi Domini cum Patre unitatem adoret. 2. ad illum, & ad ejus gloriam & voluntatem adimplendam, actu dirigendo omnia nostra dicta, facta, & cogitata: deinde omnia nostra, tam interiora, quàm exteriora, & nos ipsos.

2. Illam in omnibus suscipiendis, & aliis, tanquam scopum intuendo, & ab ipso, cuiuscunque rei, per invocationem capiendo primordia. 3 Renunciando amori proprio, & nostram intentionem, quàm fieri poterit, purificando: vt purè, & sine admixtione terrenæ, aut propriæ fæcis, ad IESVM tendat.

SECVNDA sit, quæ âlteram subsistentiæ Divinæ, in utraque Christi Domini natura, Unitatem respiciat, solitudinis & collectionis ad Dominum IESVM, tanquam ad *unum necessarium*. 3. illud sæpe affectu repetendo: *Vanitas vanitatum, præter amáre IESVM, & illi soli servire*: & hoc nobis in vita, & æternitate, est unum illud necessarium. 2. Ut solebat S. Catharina Senensis, penetrale intimum cordis sui reseruando Domino

IESV: ibi solum cum solo sæpiùs se recolligendo: ibi audiendo veritatem intùs loquentem. 3. Marthæ aliquando partem relinquendo: hoc est, plurima, circa quæ erat occupata & turbata: & in quiete Orationis partem optimam Mariæ eligendo, quæ est illud *unum necessárium*, hoc est vt per verã animi, sive volũtatis, aut exterioris applicationis sensuum simplicitatem, nova, inutilia, curiosa, superflua, aut quæ ad nos non pertinent, quæ officjum nostrum, obedientia, vel charitas non præscribit, & de quibus Deo rationem reddituri non sumus: illa, inquâm, *plurima* omittamus, & *unum* eligamus: *uni* non solùm intentione, sed cum majori recollectione, & unitâte actionum applicemur. 4. Ut in oratione cum Deo nos simplıciùs geramus, atq; humiliùs, non nostris fidendo conatibus: sed magis nos Deo totos committendo, & ab eo eleèmosynam solùm petendo.

TERTIA erit Unionis, & adhæsionis cum Christo Domino in omnibus, quæ tertiæ, quam habet, & vult nobiscum habere, respondet unitati. I. Nos

totos illi exhibendo, & vniendo, tanquam membra capiti, animas animæ, corpora corpori, corda cordi, spiritus spiritui, desideria & omnes voluntates Sanctissimæ voluntati, denique vitam vitæ Domini IESV. 2. Magis in particulari, vel quotidiè assumendo aliquod punctum, & mysteriũ Christi Domini, cui tres omnia nostra vniamus, vel ad singulas actiones, aut quæ occurrunt tolerandæ, aliquid seligendo iu Domjno IESV conforme, cui illa dedicemus: ut in exercitijs humiliationis, spectando humiliationem aliquam ejus particulari: in miserijs hujus vitæ, easdem, quas ipse sustinuit pro nobis, infirmitates honorando; ita tria differũt, honorare & uniri primũ enim continet animi submissionem, cum testificatione internæ excellentiæ, quæ in Christo Domino elucet: secundum verò obsequium, quod ipsi aliquo facto, & opere exhibemus, ad illam testificandam: tertium verò est nostras aliquo modo actiones IESV Christi actionibus copulare, quo fiat, tùm vt no-

ſtræ ab illis ſanctificētur, elevētur, & quaſi unguento ejus gratiæ perfundantur: tùm ut noſtræ eſſe deſinant, & Chriſti eſſe incipiant: ut paululum aquæ, in unū dolium injectæ, vim ſuam & naturam perdit, & in vinum transmutatur. Non quod naturali, & vitali modo non noſtræ eſſe queant: ſed quod per hanc unionem fiant etiam ſupernaturales, & ad ſublimiorem gradum ſanctitatis eleventur, quâ ratione ſolius ſunt Chriſti, & non noſtræ.

SEXTA PRAXIS, HUMILIATIONIS ERGA CHRISTUM, Dominum, ex profeſſione noſtræ indignitatis, ipſius ſupremæ dignitati cōparatæ.

I.

IN honorem, & cultum humillimum divinæ, & infinitæ dignitatis JESV Chriſti, in Divinitate ſua, & in Majeſtate perſonæ æternæ, qua, infinitâ gloriâ, & obſequio dignus eſt: quòd à ſeipſo ſolo, ſibi condignè poteſt exhiberi.

2. In

2. In honorem supremæ, & infinitæ dignitatis, quæ Naturæ humanæ, in VERBO subsistenti, per unionem communicata fuit; quæ digna est Deum, supremo, & infinito cultu, atque ejus infinitati respondente, colere, adorare, & glorificare.

3. In honorem, & reverentiam ejusdem dignitatis Christi erga nos, qua dignus est, omnem gratiam nobis promereri. omnes animas creabiles sanctificare, omnia peccata possibilia delere, &c.

4. In honorem dignitatis Christi Domini, quâ ipse dignus est adorari, glorificari, & amari in æternum ab omni creatura.

Sequatur Praxis humiliationis erga IESVM, seu triplex confessio nostræ vilitatis, & indignitatis.

PRIMA sit nostræ pravitatis, abjectionis, humilitatis, nihili, & quod pejus est indignitatis in natura, ipsi dignitati Christi Domini, ut Deus est, & ut homoDeus, ex adverso oppositæ, ex qua 1. sumus verè coram ipso nihil, in omnibus, in anima, in corpore, in princi-

principio ortûs, in progressu uitæ, & in fine: quia ex solo Dei concursu subsisti mus. 2. ad omnem Dei gratiam, aut beneficium, sumus impotentes, & ex nobis indignissimi: hanc vtramque agnovit Virgo humillima: *Respexit Deus humilitatem*, hoc est, abjectionem, nihil, & indignitatem *Ancillæ suæ*. 3. ad omne malum sumus impotenter potentes, capaces, & proni: & nisi Dei nos præservaret misericordia, in omnia labi possemus, *O Domine. Tu quis es, & quis ego sum?* vt identidem S. Franciscus repetebat.

SECVNDA sit confessio nostræ indignitatis ex peccatis contracta, alteri dignitati Christi Domini, quâ ut Sanctus Sanctorum est, & ex communicatione idiomatum, omni honore dignus: ac 1. sumus ex nobis pauperes, & nihil habentes, sumus indigẽtes omniũ, & mendici, omnia à Christo Domino mendicatim accipientes, similes sanè illi, *qui incidit in latrones, qui despoliauerunt eum*. Luc. 10. 2. Sumus ad omne bonum gratiæ, & meritorum æternæ vitæ, omnino ex nobis ipsis impoten-

potentes: *Sine me*, inquit Dominus, *nihil potestis facere*; & Apostolus: *Non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis*. 3. fateamur nostram, coram Christo Domino, indignitatem, ex malitia voluntatis, ac perversitate intellectûs, ad desiderandum, quod nobis, conveniat: & ex ignorantia in intellectu, ad illud sciendum, aut intelligendum, quod gloriæ Dei, & saluti nostræ magis expediat: quæ duo sunt peccati effectus pestiferi.

TERTIA sequatur ex ijs. 1. altera cõfessio nostræ indignitatis, quâ digni sumus, quos Deus in massa perditionis relinquat, & omni gratiæ privet auxilio: ob tot defectus, & abusus commissos ipsius divinæ gratiæ: qui enim acceptum talentum, non dat ad usuram, non solùm indignus est, cui plura credantur; sed etiam meretur, ut ab illo, quod habet, auferatur. 2. intueamur, revereamur, & toto affectu diligamus hanc maximam IESV Christi Dignitatem, atq; Humanitatis ejus; quæ digna est omnia delere peccata, & omnes animas sanctificare. 3. ad illum

tandem

tandem recurramus, tanquam omnes noſtros defectus, & indignitates, ſuâ dignitate infinitâ ſupplentem: petamus proinde illi adhærere & uniri, illam Deo Patri in ſupplementum offerre, ut ſicut Iacob, hædinis pellibus opertus, Patris benedictionem obtinuit: ſic Chriſti Domini meritis, & dignitate nobis applicata, Dei miſericordiam impetrare poſſimus.

SEPTIMA PRAXIS, AMORIS in Dominum IESVM.

I.

TRiplici ſanctitati, & gratiæ IESV Chriſti, triplex in illo reſpondet amor; PRIMVS eſt Diuinus, æternus, infinitus & Deus ipſe, quo per communicationē Idiomatum, homo IESVS Patrem amare dicitur. SECVNDVS eſt ex plenitudine gratiæ in Chriſto procedens, quo humanitas IESV diligit Deum, plus quam Angeli, & homines in æternum. unde ait: *Diligo Patrem, & ſicut mandatum*

dedit

dedit mihi Pater, sic facio. TERTIVS est respondens gratiæ capitis, quo IESVS tanquam caput nostrum nos amat. *Dilexit nos, & lavit nos à peccatis nostris in sanguine suo.*

In honorem igitur hujus triplicis amoris IESV Christi, triplex in ipsum praxis Amoris exerceatur.

PRIMA igitur praxis, sit amoris erga IESVM, in primo statu, sanctitate, & amore consideratum: ac 1. diligamus IESVM; quia ipse est in se infinito amore dignus: quia est ipsâ diuinâ sanctitate sanctus: quia est æternâ bonitate bonus: cujus essentia est bonitas: & qui nobis, ut hic est summum nostrum bonum: omnis Angelorum & hominum amoris objectum, in æternum. 2. diligamus IESVM; quia ipse non solum infinito amore dgnus est, sed Infinito amore amans, & diligens Patrem: hunc æternum amorem Filij in Patrem, profundè adoremus & amemus. 3. diligamus IESVM; quia *Pater diligit Filium, &c.* quia ipse infinito, & divino amore a Patre diligitur.

Secū

Secunda praxis amoris, ſit erga IESVM in ſecunda Sanctitate, & plenitudine omnis gratiæ ſpectatum. Ac 1. diligamus IESVM; quia ipſe dignus eſt in hoc ſtatu: quia eſt admirabile amòris compoſitum: quia ex amore homo factus, & de Spiritu S. (qui eſt Amor DEVS) conceptus eſt: quia eſt ejuſdem S. Spiritûs operationis (quæ eſt amoris) terminus: quia eſt objectum in ſe amoris digniſſimum: quia ex plenitudine gratiæ & theſauris ſapientiæ Dei habet dignitatem, & bonitatem; ſuper omne, quod eſt, vel eſſe poteſt. 2. diligamus IESVM; quia in hoc ſtatu creato, Pater illum diligit, Spiritus S. diligit, tota Trinitas diligit: quia ipſe ut homo, & in humanitate ſua, eſt digniſſimum complacentiæ Patris objectum de quo ait: *Hic eſt Filius meus dilectus, &c:* quia per illum ſolum poſſumus à Deo diligi, & complacere Patri. 3. diligamus IESVM; quia ipſe per Amorem gratiæ creatæ diligit Patrem amore perfectiſſimo, continuo, & nunquam, à primo Incarnationis momento, interrupto, vel in

ul in æternum interrumpendo: & cujus unicus actus, amore æterno, omnium Angelorum & hominum, sit dignior, Deoque acceptior; quia denique hoc amore, humanitatis suæ, omnem amoris in creaturis defectum supplet. ô IESV, super omnia diligende, super omnia Deum diligens, & super omnia dilecte, diligam te in omnibus: & super omnia, ut te, qui solus es dignum amoris objectum & præmium, omne desiderium superans, in æterna tandem felicitate consequamur.

Tertia praxis exerceatur erga IESVM Christum in tertio statu, per respectum ad nos: ac 1. diligamus IESVM; quia ipse est Caput nostrum, nosque membra ejus: ipse est Pater, nos Filij: ipse Spōsus, nos ejus deliciæ: ipse Dominus, nos servi: ipse Pastor, nos oves pascuæ ejus: ipse Saluator, nos ejus sanguinis pretio magno redempti. 2. diligamus IESVM *quia prior dilexit nos*. quia cùm dilexisset, homo factus ab initio, *in finem*, & in mortem usque dilexit nos: quia ex amore nostri tot

tot labores & dolores; ac mortem acerbissimam sustinuit: quia ardentissimo desiderio, & siti salutem nostram concupivit: quia nobis singulis ita passus, ac pro solis: quia nunquam in æternum nos amare cessabit. O quanto amore dignus tam antiquus, tantus, & tam perseverans amator! 3. diligamus IESUM quia ipse est Deus noster, homo noster & unicuique dîcit: *Omnia mea tua sunt*; quia, *cum in forma Dei esset*, æqualis Patri, propter nos homines; & propter nostram salutem. *formam servi accepit*, & *homo factus est*: quia suum corpus & sanguinem in Altaris Sacramento, cibum & potum animárum, præ nimio amore, reliquit: quia ipse innocens pro peccatoribus, justus pro injustis, sanctus pro ingratissimis, in Crúce mortuus est: quia applicatione meritorum suorum per Spiritum S. & infusionem gratiæ suæ, sanctificat animas nostras; quia nos in cœlis glorificabit, & utrumque sensum beatificabit, reficiet, oculum cordis in visione suæ divinitatis, & oculum corporis præsentia humanitatis suæ;

Dili

Diligam te, ô Domine JESV, *fortitudo mea*, per incarnationem: *firmamentum meum*, per ſacram Euchariſtiam: *Refugium meum*, per Crucem: *Liberator meus*, per gratiam æternam: O Domine IESV Chriſte, qui dixiſti: *Petite, & dabitur vobis*: quæſumus, da nobis petentibus, diviniſſimi tui amoris affectum, ut te toto corde, ore & opere diligamus, & à tua nunquam laude ceſſemus.

S. *Aug.* *Pſ.* 17.

OCTAVA PRAXIS SERVItutis erga Dominum IESVM.

PRimo. In honorem & adorationem formæ Dei, quam IESVS habet in Patre, ut Patri æqualis.

Secundo. In filiationis ejus naturalis, quá ab æterno procedit à Patre, & ad quam per unionem hypoſtaticam eſt evectâ in Chriſto natura.

Tertio. In honorem & piam recollectionem formæ ſervi, quam IESVS accipere voluit, in *ſimilitudinem hominum factus*

factus. Phil. 2.

Quarto. In honorem omnium obsequiorum, & servitiorum, quæ IESVS Christus, tanquam Patris servus, illi exhibuit.

Quintò. In honorem humilis & servilis Nativitatis, vitæ, ac præsertim Mortis maximè servilis IESV CHRISTI.

Sextò. In honorem, & unionem horum affectuum, effectuum, & verborum Christi Domini: *Filius hominis nō venit ministrari, sed ministrare.* & *Ego in medio vestrûm sum, sicut qui ministrat,* & *Qui major est in vobis, fiat sicut minor.*

Sequatur triplex professio nostræ servitutis, erga Christum Dominum.

Prima fiat ipsi Christo Domino, ut Deo, ut Creatori, ut summo Domino ac nos totos, ac totaliter inesse Naturæ, corpus, animam, potentias, & quæcunq; ab illis pendent, aut procedere possunt. hoc est, actiones & passiones, &c. supremæ ipsius Majestati, Divinitati, Immensitati, & infinitati offerendo, dedicando

cando & consecrando, in servos, & titulo servitutis, illi jure suæ Majestatis, & nostræ parvitatis, debitæ. 2. ut Creatori & Auctori nostro, nos illius creaturas, ac proindè naturaliter & essẽtialiter servos, omnibus, quibus possumus, & debemus, modis illi devovendo. 3. Supremo ejus Dominio, Imperio, ac Omnipotentiæ, quam in nos habet ut creaturas, & servos suos, quâ *potest & animam & corpus perdere in gehennam*, & nos in nihilum redigere: & nos illi in omnibus, & per omnia, subjiciendo ac submittendo.

Secunda sit per respectum ad ejus bonitatem, & misericordiam, in toto esse, & statu gratiæ: ac illum, ut fontem omnis gratiæ reverendo, & nos illi, ut auctori, & causæ omnis nostræ sanctificationis & salutis, exhibendo in servos humillimos: *Nec enim aliud nomen est, in quo oporteat nos salvos fieri.*

2. illum jure redemptionis, in cruce factæ, Dominum nostrum agnoscendo: qui nos suo pretioso sanguine redemit: ac proinde illi, tanquam seruos emptitios,

tios, & mancipia nos, vitam præsentem, & futuram in æternitate donando. 3. illum, ut glorificatorem in cœlis, & æternitatis objectum, & copiosam mercedem suscipiendo: ac nos illi secundùm esse, & statum æternæ gloriæ, quam speramus pro nunc, & pro æternitate in servos devovendo.

Tertia fiat oblatio per intuitum supremi, & superexcellentissimi status Unionis hypostaticæ: ac 1. solemnem erga JESVM Christum, hoc titulo factam, servitutis professionem: qua satanæ, & omnibus pompis ejus abrenuntiantes, nos Christo Domino adhæsuros protestati fuimus in Baptismo: & charactere servitutis indelebili signati fuimus, renovando, & ex toto corde eadem iterum protestando.

2. Speciali donatione IESV Christo Deo Homini, ejus Divinitati subsistenti, viventi, & ineffabiliter operanti, illiusque vitæ divinissimæ & humanitati sacratissimæ totaliter donando, & æternum Anathema consecrando. 3. petendo suppliciter, ut dignetur IESVS CHRISTVS, Domi-

Dominus & Deus noster, nos in suos servos, & mancipia, suæque humanitatis sanctissimæ acceptare: nos tales facere, quibus vult modis, quibus dignus est, & debemus: & hujus servitutis perpetuæ, & irrevocabilis characterèm novũ & indelebilem imprimere. O IESV, sim servus tuus, sim hoc vinculo fortiter tibi devinctus. O IESV, fac me regiam seruitutem tuam omnibus Mundi Regnis, & Imperiis anteferre, qui es *Rex Regum, Dominus Dominantium, cujus Regni non erit finis*, qui es DEVS benedictus in secula. Amen.

Omnia ad majorem Dei Gloriam

INDEX

San-

FINIS

PRAXES
Sive
ACTVS VIRTV-TUM EXTERIORES

PRAXES EXTERIORESVE
Actus Fidei

MANE à somno, post solemnes hominis Christiani preces, con-stitutus animo ante conspectum Dei, & totius Curiæ cœlestis, edes fidei tuæ professionem, recitans symbolum Apostolorum, his insuper adjectis ex Cōcil. Trident. formula. *Præter hæc admitto, recipio, & firmissimé amplector, traditiones, & constitutiones omnes tum Apostolicas, tum Ecclesiásticas, omnemque sacræ scripturæ partē juxta Ecclesiæ Catholicæ sensū. Confiteor septē vérè, ac propriè esse Sacramēta ritus-*

ritusque in eorum administratione; ab eadem Ecclesia approbatos recipio, atque admitto : ac in missa quidem profiteor rite offerri Christum propitiationem pro vivis, ac defunctis, eundemq; Venerabili Sacramento realiter, ac integrè contineri. Constanter etiam teneo Purgatorium esse, animasq; ibi detentas suffragiis fidelium adjuvari · item sanctos honorandos atq; invocandos : eorumq, tum Imagines, tum Reliquias religiosè colendas esse : præterea facultatem esse in Ecclesia concedendi Indulgentias, earumq; usum esse salutarem. Denique pari fide credo alia omnia, quæ sancta, Apostolica, & Catholica Ecclesia Romana nobis credenda proponit : contrarias verò Hæreses omnes, atq; errores reÿcio, & anathematizo. Porro in hac fide me ad extremum velle vivere, atque etiam mori liber; planèque profiteor, & protestor.

Sic me Deus adiuvet & omnes Sancti ejus. Eandem professionem fidei usurpabis in missa post Evangelium, & Vesperi ante nocturnam quietem.

2. Cum ad flagitium aliquod, turpe,

præ-

præſertim, vel deſignandum animo; vel opere, clàm patrandum inſtigaris, hunc fidei actum exerce: *Credo firmiſſimè hic, ac ubiq; Deum meum præſentem eſſe, non actionum modò; ſed etiam quarumvis cogitationum inſpectorem, ſcrutatorem, & ſeveriſſimum judicem. Non video te quidem, Deus meus; ſed tu tamen vides me. Impudens ego in tuo conſpectu tantum ſcelus admittam?* ah! millies potiùs moriar.

3. Specialem pietatis ſenſum habe, & exhibe erga Chriſtum in Euchariſtia expreſſo fidei actu circa venerationem huius Sacramenti; ut ita ſaltem ex parte, honos reſarciatur, quem Hæretici partim negant, partim conuellunt. Quare ſubinde locum, ubi Euchariſtia aſſervatur, adibis religioſæ venerationis cauſa: Sacris benedictionibus, & ſupplicationibus publicis intereris, cum ſolemni ritu ſacra Hoſtia deferetur, vel adoranda proponetur: ob eandem cauſam miſſam reverenter audies, cum licuerit; & frequenter rite paratus menſæ Euchariſticæ accumbes.

4. Ex eadem viva fide, & ob eundem finem, nimirum vt Hæreticis repugnes,

speciali devotione Sanctos colito; festos ipsis dies ritè celebrato; eorum Imagines etiam privatim in Oratorio religiosè honorato, Reliquias, & Agnum Dei è collo gestato.

5 Ex simili fidei motivo indulgentijs lucrandis, studiosè operam pones, & tum hoc, tum alijs modis defunctorum animas in purgatorio detentas adiuvabis.

6 Similiter aquam lustralem asservabis domi, qua mane, uesperi, subinde ad ingressum, egressumq; te piè adspergas.

7 Sæpe orabis, aliaque bona opera repetes ad impetrandam à Deo conversionem tum Hæreticorum, tum Ethnicorum, sive per te, si quid in hoc genere possis, sive per eos, qui fidei propagandæ studio operam etiam in extero orbe navant.

8 Denique fronte exporrectâ, vultuque constanti fidem, ac Religionem Christianam, pietatemque profiteberis; quoties res, & tempus exigent. Quod si fidem spiritualis ædificij basim succutiat dæmō (quod in morte præsertim efficere molitur:) tu è contra, Non disputo tecum, inquies, sophista diabole: quas argumentorũ

umbras

umbras obtendis, fugio, detestor: securè credo, quod una uniformique fide à Christo hucusque tot sapientissimi sanctissimiq; viri crediderunt, tot ubique miracula confirmârunt: credo, inquam Deo meo, cujus reuelationem mihi proponit Ecclesia Apostolica, Catholica, Romana Columna & fundamentum Veritatis, cum qua disputes, si velis: ego in eius fide vivam, ac moriar: quod coram cœlesti Curia, & omnibus hîc adstantibus protestor. Quare si per delirium verbum aliud, aut aliter sonans exciderit, indictum volo. Adâuge, Dominè mi, hanc fidem, & tu ipse responde pro me, quia vim patior.

S P E I

I

MAnè à somno inter reliquas quotidianas preces ita orabis.

Deus infinitè potēs: & sūmè misericors, ego imbecillus, & miser qui ex me nihil habeo, nihil valeo, nihil sum, accedo ad te omnis boni fontē, ac infinitæ tuæ bonitati, meritisq; Filij tui

Redemptoris mei innixus spero firmiter, me a te obtenturum gratias, virtutes, auxilia cæteraque omnia bona tum corporis, tum animi, quæ mihi necessaria sunt, ut ad cælestem beatitudinem pertingam, Ah quando id erit? *Quando veniam & apparebo ante faciem tuam: Da sic curram ad brabium, ut comprehendam.*

Hîc Orationem Dominicam magno animi ardore pervolves, *Pater noster qui es in cælis &c.*

2 Cùm die sudo, serenâve nocte, cælum ridet, arridet humus, aut aliud quidvis placet, venustum, opulentum, magnificum, exclama cum Augustino. *Si tanta, Deus meus facis nobis in carcere; quid ages in palatio? si tam innumera, & varia nunc amicis pariter tribuis, & inimicis: quàm magna & dulcia solis es largiturus amicis: si tanta solatia in hac die lacrymarum, quanta conferes in die nuptiarum!*

3. Cùm affici te sentis ad res infimas: reprehende teipsum, & hoc tibi probrum objice: *Quid, Animule mi, quid recu-las istas miramur, & tanto licitamur; & tanto*

tanto salutis periculo? quæris opes? Deus est omnia, Mundus nihil. Amas voluptates? Deus cælo reposuit æternas: amas honores? veros sectare. quid umbras, fumos, fungos sequimur? Denique, quid sola voluntate mentem pascis, id est siliquis porcorũ, regali dignus mensa? suspira, & suspice cælum, cui nati sumus: illic bona & magna, & æterna sunt, cætera tanquam te minora pedibus & animo preme & imò calca.

4 Cum acerba, & dura pateris, corpore, morbis alijsque miserijs afflicto; cutẽ manus unius manu alterâ quasi morsicatim nonnihil stringe, atq; Asinum tuum malis fatiscentem hoc stimulo adige.

Non ut iam, ita erit semper, imò nec erit diu; breve est, quidquid finem habet, Atqui scio, quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum Salvatorem meum quem visurus sum ego ipse, & non alius: reposita est hæc spes in sinu meo:

3 Cùm res acerbæ Dei, & salutis causa, animo intus reluctante, tamen exsorbendæ sunt, poculnm hoc saccaro, & melle oblines.

Non

Non ſunt, animæ mi, condignæ paſſiones hu-ius temporis ad futuram gloriam, quæ reve-labitur in nobis Leve, & momentaneum hoc, ſupra modum in ſublimitate æternum gloriæ pondus operatur in nobis, non con-templantibus nobis, quæ videntur, ſed quæ non videntur quæ enim non vidétur tēporalia ſunt; quæ non videntur, æterna ſunt, Hoc ſudario egregius pugil Paulus omnem graviſſimorum laborum ſudorem abſter-gebat; hoc propoſito brabeo cæteri for-tiſſimi Athletæ cum beſtijs, cum ignibus, crucibus, mortibus ipſis fortiter pugnâ-runt; vicerunt. Si tentationum vi in de-ſperationis abyſſum, in mortis præſertim agone præcipitàri te ſentias, ſpei anchorā proijce, dic: *Quid naufragaris animæ? ſpera in Deo quoniam adhuc confitebor illi ſalutare vultus mei & Deus meus: proijce te in eum, non ſubtrahet ſe ut cadas,* In-finitè bonus eſt, proniorque ut beneficia conferat, quàm tu petere aut ſperare poſſes. Pater eſt, ipſe enim te fecit, & tanti fecit: ut pro te ſeruo redimendo Filium ſuum tradiderit: hic autem tri-ginta tribus annis quid non fecit, quid

noū

non est passus? IESVM ipsum habes Advocatum, qui Patri ostendit vulnera MARIAM quæ Filio ostendit ubera, Angelum cui commissus; tot Sanctos quibus es cōmendatus: Eia adesto, Optime IESV ne Sanguis tuus in me pereat: Ades Clienti, MARIA: Adeste Sancti omnes: vestris præsidijs munitus, *Sperabo in Domino*: & licet *consurgant adversum me castra, non timebit cor meum*.

CHARITATIS IN DEUM & zeli divini honoris.

I.

SÆpe has faculas ore jactabis, quæ animum ad Dei amorem incendant. *Scriptum est, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota mente tua, & ex omnibus viribus tuis, Et qui non diligit, manet in morte. Præcipis ergo, bone Deus, ut te amem, & mortem, & quidem æternam minaris. An non satis magna pœna est, si non amem te: aut an opus est his vinculis legum, & tot minarum; ut ad tui*

amo-

*amorem adstringar? adeo sum mentis in-
ops, ut tua beneficia, gratias, perfectiones
infinitas ignorem? an potius tam vecors, &
excors; ut cor minime habeam, quo bo-
num infinitum amem: te, inquam, boni-
tatis abyssum, te immensam bonitatem?
Iam si amor amore compensari debet, quis
amor amori tuo par esse potest? ab æterno
amâsti me, cum non essem, nedum red-
amare possem: animam, corpus, res uni-
uersas condidisti mei causa, nullo sane com-
modo tuo, atq; easdem etiamnum conser-
vas mei causa. Angelis tuis mandâsti, ut
custodiant me in omnibus viis meis, etiam
tum, cùm pecco in te. Merces mea esse
voluisti magna nimis: &, ut ea potiar, vo-
câsti ad gratiam, eáque amissâ reuocâsti ad
pœnitentiam toties. Suaue hoc, sed longè
suauius, ô dulcissime Saluator, quod volu-
eris Deus fieri homo, tam dura & tam dira pa-
ti, ac denique in cruce mori pro me, qui te
morti (ô me crudelem!) áddixeram. Hoc
verò omnium est suauissimum, quod mortē
vicinus, corpus & sanguinem tuum in Sa-
cramento reliqueris pignus admirabilē tui
in me amoris. In tantorum autem benefici-*

orum

orum compensationem nihil à me requiris, nisi ut redamem, O amorem! ô ecstasin amoris: quàm dignus es, ô bonitas infinita, ut summè ab omnibus & super omnia ameris? Ita ergo amem te, ô IESV mi, Salvator Amantium, & Salvatorum Amor: absorbeat me vis amoris tui, ut amore amoris tui vivam; & moriar, qui amore amoris mei dignatus es mori.

2. Ubi his faculis in animo divini amoris ignem excitaveris, mox prorumpes in vivaces flammas: *O Deus mi, bonitas infinita, ego te amo super omnia: diligo te ex toto corde, ex tota anima, ex omnibus viribus meis: firmissimeq; statuo omnia tua præcepta implere, & me semper conformare sanctissimæ tuæ Voluntati. Et propter quid sic amo te? sanè ob hanc præcipuè causam, quia dignus es infinities plus amari, quàm amare possim ob immensam perfectionem tuã incomprehensibilem potentiam, altissimam sapientiam, infinitam sanctitatẽ ac bonitatem tuam, id est, propter temetipsum ô Pater, ô Fili, ô Spiritus sancte, tres personæ, unus Deus, super omnia amo te, qui es mihi omnia. Amen IESV.*

Hùuc

Hunc actum juverit elicere sæpe sæpius, manè, in missa, vesperi, & quoties gravius cecideris: valet enim ad gratiam Dei statim recuperandam, valoremq; bonorum operum, ad ingens gratiæ & gloriæ augmẽtum, ad perseverandum in gratia, ad superãdas tentationes, ad mortis securitatem.

3 Identidem in cœlum intuens ac suspirans arcesses donum Charitatis in Deum hac precatiuncula. *O amor, qui semper ardes & nunquam extingueris, charitas, Deus meus, accende me; Ah serio amo te, pulchritudo tam antiqua, & tam nova serio amo te Noverim me, noverim te; ut odio habeam me, & diligam te.*

4 Gaudebis, cum senties ipse, & aliunde intelliges tibi quidpiam fieri, aut evenire ex speciali ordinatione divinæ Providentiæ: etiamsi res adversæ, & acerbæ accidãt: illudq; Iob viri sãctissimi carmẽ accine: *Sicut Domino placuit, ita factum est: Sit nomen Domini benedictum.*

5 Mœrorem animo contrahes, si quid acciderit, quod divinæ voluntati dissentiat, aut repugnet: ut si quis divinam Majestatem aliquo flagitio offendat, id ægerrimè

rimè, inquam, ſuſtinebis, noxamque omnem aut impedies, aut tolles, ſi quà poſſis.

6 Si dæmon gravi quâvis tentatione te divexet, ſic precarè: *Tentas me Domine, an amem te, neque tamen ultra id quod poſſū. Scio quod ſine gratia tua ſpernerem te, ô omne bonum, ut teterrimo hoſti placerem, æternum luiturus momentaneum gaudium. At juravi & ſtatui cuſtodire judicia juſtitiæ tuæ. Adjutor meus eſto: ne derelinquas me, neque deſpicias me.*

7. Quando peccati gravioris periculum aliud quodpiam, occaſione inciderit: *diſcerpar in mille partes, rumparque potiùs,* inquies *qvam ut Amori divino remquamvis præponam,* Chriſtianumque iſtud ſæpius dæmoni tentanti obtrudes, *malo mori, quam fœdari:*
Quod ſi prolapſus ſis miſer, fac mox reſurgas: & cum Deo per actum divini amoris, deteſtationem peccati, idoneamq; expiationem redeas in gratiam.

8. Imò verò venialem culpam ſciens, volensque, aut ſaltē ex propoſito, ac certo animi decreto ne admitte: ne quidem ami-

ımiciſſimi hominis gratia. Amicitiæ humanæ omnes priùs peſſum eant, quàm, ut Dei amor tantillum periclitetur.

9. Apprecaberis omnibus, & à Deo btinere contendens ipſius Cognitionem, morem, Cultum : conaberiſque, quoad n te erit, efficere ut eum omnes cognoſcant, ament, colant.

10. Octavo quoque die (ſi ita viro rudenti videbitur) ſacræ Chriſti menſæ ſſidebis, tum ut præſenti arctius conungi; tum ut cum eodem ſvavius, familiariuſque converſari, imò deliciari oſſis.

12. In rebus quibuſcumque creatis Deum, qui etiam in minimis maximus ſt, intuebere : in illis ipſum, & in pſo illas amabis. Solem vides? Deus ſt, exclamabis. qui pulcherrimam, ucundiſſimamque illam lucem diffudit. Roſæ tenerum odorem miraris? Deus, lices, amabilior eſt. Apponuntur cibi? Deus, inquies, iſta mihi apparat. Idemque ages in cæteris.

RELIGIONIS IN DEUM
ac Sanctos

1. IN rebus afflictis aut dubiis ad orationem confugito.

2. Cùm quavis de causâ, aut ubivis, aut quandovis, Numini supplicas, DEO parem animi, corporisque submissionem, reverentiam, attentionem, Religionem exhibeo.

3. Orationes publicas, Missas, Conciones, aliaquæ Pietatis officia frequentato.

4. Res divinas ritè procurato, sacra fieri curato, decorem domus Dei diligito.

5. Si opes suppetunt, altâria ornato, calices, Pyxides sacras, aliaque vasa, quibus præsertim Eucharistia asservatur, tuis sumptibus comparato, iis potissimum locis, ubi cultus divinus minùs piè ac purè peragitur.

6. Iuramentis ne assuescito: si quid juraveris servato.

7. Vota nisi præmeditata ne nuncupato, ubi nuncupaveris; sanctè exsolvito.

8. Peregrinationes sacras suscipito, religiosè obito, Christi præsertim patientis passi 5664, & 7. stationes iuxta formā peregrin-

tionis

ionis Ierosolymitanæ: quàm Religionem
n IESVM Crucifixum eximiam, ad ani-
arum fructum multò præstantissimam,
cubi antiquata sit, restaurato: si nec-
um fuerit, excitare adhibitâ operâ
ititor.

9. Sanctorum Imagines, & Reliquias
bito cultu, & honore prosequitor: B.
irgini; Angelis, aliisque Cœlitibus ob-
quium, cultumque deferto: ex Sancto-
um numero Patronos deligito, colito, e-
rum vitam legito; & imitari studeto.

10. Pios ritus, sacrasque cerimonias
magni facito: superstitionem è contra om-
nem exsecrator.

HARITATIS ER-ga proximum.

I.

I quos florentes, & beatos videris, in ijs Deum omnis boni fontem; cō-trà, si quos laceros protritosque aspexe-ris, in ijs Christum crucifixum intuebe-re: eâ cogitatione in utriusque sortis homi-

homines Amoris igniculos concipies; & foras ejaculabere. Amicos, Inimicos hic nihil distingue, Charitas eos, illos æquè amplectitur: illos quidem teneriùs, hos verò generosiùs.

2. Contendes uotis, precibus, omni operâ, & studio: ut omnibus ea naturæ, fortunarum, Gratiæ præsertim divinæ præsidia suppetant, quibus verè beati esse possint. His bonis si quos affluere, benigniore rerum successu uti perspexeris, gestientis intus animi signa, frontis, oris, totiusque corporis hilaritudine expromes: Si quos ijs carere, si impendente, aut præsente etiam malo periclitari; ægritudinem animo, uultumque contrahe; calamitatem si quâ possis, amolieris.

3. Aliena sensa, dicta, factà in meliorem partem interpretabere, adspernabere neminem, nihil de fama cujusquã detrahes, nullo convicio probrove lacesses quempiam, honorem cuique deferes suum: si quis alteri obtrectet, oblatret, obmordeat ibis cõtrà, si fas est; &, quo poteris clypeo, laborantem tuebere.

4. Quos poteris in divino timore, & cultu

cultu promovebis, & ad bona opera instigabis; Sacramentorum præsertim frequẽtem usum. Verbis quidem id agas, sed exemplis malim: illa movent, hæc trahunt.

5. Nulli opem imploratam denega: mutuo commodatoq; des, si rogaris: imò ne rogatus quidem, officia & obsequia sponte defer.

6. Esurientem pasce.
Sitientem pota.
Hospitem collige.
Nudum operi.
Infirmum visita,
Carcerem adi, Captivumq; redime.
Mortuum sepeli.

Corporibus ista Caritas impenditur; quæ sequuntur animis.

7. Ignorantem doceto.
Peccantem corrigito.
Consilio juvato fluctuantem,
Afflictum solator,
Injurias perferto,
Offensam remittito,
Pro vivis & defunctis, etiam inimicis, orato.

8. Inter Amicos amicitiæ nodum serva; imò adstringe. Si solutus est, redintegrato. Fac in gratiam redeant, qui dissdent: Lites, Rixas, Caritatis fœdissimam pestem. insectare; imò jugula, perime.

ZELI SALUTIS animarum

I.

STatas preces pro Ecclesia nominatim pro Magistratibus cùm sacris, tum politicis, itemq; pro Religiosis ordinibus tibi indicito: plurimum interest boni pnblici, Personis, quæ ad multos spectant: consuluisse.

2, Angelos hominum improborum, Hæreticorum, Infidelium obtestare; suos ut juvent: hi enim in istos multum possunt.

3. Libris editis, erectis seminarijs, &c. item Catechismis. exhortationibus, concionibus, &c. seu per te, seu per alios, quibus artibus & opibus vales, bonum animarum promove.

4 Si

4. Si quis mortale crimen admittit, vel jam admiſit, omnem lapidem move, ut impedias, aut tollas: ita cura, ac ſi ipſemet vulnus accepiſſes.

5. Animas purgatorijs ignibus cruciatas ſolare, ſubleva Oratione, Iejunio, Eleemoſyna.

6. Domeſticorum curam ſingularem habe: hi ad te propius pertinent. Liberos à teneris erudi, Nutricem probam, bonos Magiſtros advoca. Hic res magna agitur; ſed filiarum præſertim pudicitiam perdius & pernox excubitor obſerva: & ſerva; nihil eo theſauro expoſitum magis.

7. Familiam piè & Religiosè ſic inſtitues. Manè à ſingulis privatim vel etiam communiter oretur. Hi, quibus vacat, rei ſacræ interſunto, Veſperi conſcientiam excutiunto. Singulis minimũ menſibus peccata ritè expiantor, Sacræ menſæ accumbunto. Hæc familiæ lex eſto. Quiſquis has ædes habitat, Sobrietatem, Caſtitatem, Iuſtitiam, Religionem, Probitatem denique omnẽ colito. Ne mẽtitor Ne pejerato. Nè blaſphemato. Ne alijs detrahi-

to. Ne poculis ac lusibus intendito. Ne verbis factisve cuiusquam oculos, aures, animum lædito. Qui secus faxint, abscedunto.

POENITENTIÆ, ODII Peccatorum & Contritionis

I.

POEnitentis animi medullis has identidem faces inijce: Heu me, quid cogitavi, quid dixi; quid feci demens? Peccavi contra Rationem, contra Conscientiam, & in quem, & quis? Egone vile & proiectum cadaver, nihili Homullus, re quâvis tetrior, & nequior, ausus sum, & quâ fronte impudens in ipsius Numinis, & Angelicarum Mentium conspectu, scelere meo impetere Creatorem, qui me ex nihilo fecit; Redemptorem, qui me suo Sangvine refecit; Deum meum, omne Bonum meum? atqui stipendium peccati Mors. Ah quàm horrendum est, incidere in manus Dei viventis! Ergone pro momentanea voluptatu

ptatula infamis Mercator, Cœlo contempto, æternos mihi ignium Inferorum cruciatus comparârim? Ah! pudet me mei, etsi nemo alius conscius foret; quid verò erit, cum toti olim mundo revelabuntur fœditates & turpitudines meæ?

Sed quàm immani ingratitudinis vitio scelus est à me perpetratum in eum qui tot me beneficijs prævenit, ac prosecutus est? Quid! tot beneficia contempsisse me! O ingratissimũ! Quasi pedibus proculcâsse ejus *Sanguinem*? ô me crudelem, ô ter impium! Crucifixerim ego te toties, bone JESU, & patiaris? imò brachia extendas ad amplexum? caput submittas ad oscula? ô infinitam *Bonitatem*! pœnitet me scelerum meorum, non tam quia Cœlum perdidi, Inferorumve ignes commerui; sed quia te optimum Parentem meum offendi, qui non modo non punis; sed etiam vocas, & ut veniam petam, jubes, minimè id jussurus, nisi parcere velles.

Et ecce prostratus coram te tanquam Filius prodigus, nunc clamare incipio, Pater, peccavi in Cœlum, & coram te:

 non

non sum dignus vocari filius tuus, sed tu miserere, Pater.

2. Ubi incalescere animum senseris mox in has vivi doloris flammas prorumpes: O benignissime DEUS meus, O suavissime JESU, doleo ex intimo corde, quod Majestatem tuam, ac Bonitatem infinitam peccatis meis offenderim, quam debeo, & nunc volo amare, amoque super omnia: idque quia tu es DEUS infinitè potens, Sapiens, Sanctus, & Bonus: cui peccatum supra quam dici potest summè displicet, & adversatur. Quare propter hunc tui Amorem firmiter etiam statuo non amplius te offendere, omnes peccandi occasiones fugere, ritè confiteri, pœnitentiam implere, omne id ad quod obligor, restituere. Imo ut plenius satisfaciam, remitto nunc ex animo: si quis me unquam offenderit, meque totum tibi offero, simulque omnia, quæ mihi toleranda erũt, vel agenda, ut que suppliciter peto veniam delictorum meorum: ita spero fore per meritum pretiosissimi Sanguinis tui, Bone IESU, ut impetrem quod peto,

tuâ-

tuâquē adjuvante gratiâ vitam corrigam, & ad mortem usque in tuo servitio perseverem; Amen IESU

Hunc Actum elicies manè in Missa Vesperi, & quoties in peccatum lapsus fueris: valet enim ad gratiam Dei recuperandam; &c.

3. Ut injuriam per peccatum Divino Numini illatā vindices, pœnāq; debitā imminuas, tute de te ipso suppliciū sume: atq; in primis à mēsa non delicias tantū ablegabis, sed sublatis convenientibus etiam cibis, nonnihil diurno dimenso subinde gentium defraudabis. Sunt ex Pœnitentibus, qui carnibus tantum; sunt, qui pluribus refectionibus duntaxat abstinent: quidam solo pane, & aquâ diē transigunt.

4. De somno & strato subtrahes non modò quæ ad luxū & mollitiem pertinent: sed etiam negabis, quod cæteroqui naturæ videri posset opportunum, sed minùs necessarium. Huc faciunt vigiliæ, humique & aliæ duriusculæ cubationes.

5. Corpus, ipsum propiùs, pressiùsq; afflictabis, jam voluntaria Aselli tui di-

verberatione, quæ tamen potiùs cutem perstrictim mordeat, quam fodicet, altiùs, ac vulneret, jam cilicinis aut thoracibus, aut cingulis è setà pecudum, piloque horrentibus. *Sed in his austeritatibus modum Prudentia, Virq; cordatus præscribant. Nihil æquè facilè, quàm ab animo pœnitente sacram lineam transiliri: nisi modum serves.*

HVMILITATIS.

I.

HOmo es nauci, ac nihili: insanis, si quid tibi arrogas: quare si quando laudaris, aut ab alijs æstimaris; in Deum omnis boni fontem, unde in te, si quidpiam est, profluxit, totum refunde.

2. Si vel semel dumtaxat per omnem vitam lethale peccatum animo designâsti aut reipsa perpetrâsti, inferorum pœnas es commeritus: cum igitur quodpiam aut acerbitatis, aut injuriæ, aut probri, sive à fortuna malignlore, sive ab inimicis patiare; tecum istud reputato: Pridē æternos ignium inferorum cruciatus promerui

meruí; & quid exiguum hoc, quod patior, ad illas pœnas?

2. Vestium ac mensarum luxus, familiæ, & supellectilis splendorem, ac pompam fuge.

Si quando superbiæ spiritus obluctentur tibi sacrum istud Acroama repone; Putredini dixi, Pater meus es, mater mea, & soror mea, vermibus. Quid turges saccus stercorum, terra, cinis?

5. Te tuaque bona opera latere, & nesciri ama.

6 Officia vilia, & abjecta aucupare & in ijs te occupa.

7. Pronis auribus, Monentem, & Corrigentem audi: neque facilè excusationem obtrude.

8. Mortem, Iudicium, Inferos sæpe sæpius cogita: hæ depictæ in animo tabulæ te tibi repræsentant. Vesperi id ages commodius: lectus ipse sepulchri; somnus Mortis quædam imago est.

9. Ea, quæ ad tui commendationem faciunt,, omnino sile: cave, ne quid de te rebusque tuis vendites, jactites, ostentes naturæ dotes; virtutem, eruditio-

ditionem, avorum ceras, & fumosas imagines. *Quid habes, quod non accepisti? si autem acceperis, quid* quasi de tuo *gloriaris!* homo vanissime. oblíne te tuo luto. *Terra es, & in terram ibis.* Peccatum solum opus est tuum: hic habes, unde pudore afficiaris: non unde efferaris.

10. Oculos submissos tene: terram, cùm es solus, interdum osculare: indignus, qui calces.

11. Cum per cœmeterium iter facis: *Hæc (*inquies*) constituta est domus omni viventi:* eò igitur omnes imus, & insolescimus?

12. Neminem torvè contuere, aut mordeverbulo, aut gestu quovis offende. Est Mansuetudo Humilitatis aut partus, aut soror.

13. Aliorum opinioni facilè cedito, locum cæteris honoratiorem, commodioremve sponte deferto: cum tenuibus, pauperioribus lubens versator: carceres xenodochia, nosocomia frequens adito.

14. Porrò non tantùm te ipsum omnium ultimum, ac miserrirmum reputa-

to: Sed exterius pro tali te habe: imò ſtude, ut habearis: &, quādo eo loco es, gaude.

15. Denique, ſi quando inſolentiùs animum inflari ſentias, tumorem hac cogitatione deponito: Quid fui, Domine, quid ſum, quid ero? Fui nihil, nihil adhuc ſum, & fortè ero pejus nihilo. Fui conceptus in originali peccato ſum plenus peccato actuali, & quis ſcit, num ero condemnandus pœnâ gehennali? Fui certè ſperma fœtidum, ſum ſaccus ſtercorum, ero eſca vermium. *Sic* fui, ut damnari non poſſem, ſic ſum, ut ſalvari ægrè poſſim; ſic ero, ut æternum vel culpa mea damner, vel gratia tua ſalver. Quid fuerim, ſcio, nimirum peſſimus; quid ſim, neſcio, quid ero, æquè ignoro. Tu quod fui; Domine, ignoſce; quod ſum, corrige, quod ero, dirige: daque, ut ſemper hæc ſapiam, & de me humillimè ſentiam.

MODESTIÆ

MOdeſtia Humilitatis germana, aut filia, decentiam compoſitionemque totius

corporis curæ habet. Vestes tibi velim nec sordeant, nec resplendeant. Sit incessus inartificiosus, at non levis. Gestus istiusmodi, quem ratio præscribat. Caput erectum, modicè inflexum: frons aperta, non caperata: oculi non supercilioſi, non errabundi, nuſpiam malè defixi: labia: nec nimiùm pressa, nec fœdè diducta vox mascula, sonus nonnihil fractior, sermo purus, simplex, innoxius: jam manus nihil comicum aut histrionicum agant, absint & scurriles gesticulatiunculæ. In his quid pecces, temet sæpe roga, adde & fidum Censorem: fere enim quisque cæcus est Modestiæ autem studebis etiam privatim & cùm solus es; alioquin in publicum veniens impinges nullo negotio,

---

PATIENTIÆ

I.

TEmporum injurias, frigus, æstum, pluvias, naturæ incommoda, sitim, famem, perfer non gravatè. Si vel unum dum-

dumtaxat peccatum veniale admiseris, millies istis graviora mala es promeritus: id si cogitas, feres priora levius.

2. *Morbos* etiam quantumvis acerbos, ac diuturnos, tanquam dona de Numinis manu accepta, exosculator: beneficium est quod maleficium arbitraris. Id noverat qui olim dixit, Domine: hic ure, hic seca, ut saltem æternùm parcas.

3. Si quid præterea calumniarum, aut injuriarum in te ab alijs congestum, conjectumque fuerit, obdura: & non solum forti animo perfer, verùm etiam constanti.

4. In istis omnibus, quæcunque causa extiterint malorum, sile: vel queri minimùm, impatientis est animi. Cavene naturam, cœlum, elementa, homines ipsos accuses. Nemo tibi erit nocentior quàm si tute non feras.

5. Si nihil interim consolationum, ne spiritualium quidem, tibi affundi sentis, si purum putum fel propinatur ex orbe, atque ita loquere, neque fas neque bonum est, accipere panem filiorũ, & dare canibus. micas quidem cadentes

catel-

catelli edunt: at ego non ita vixi, ut vel micam merear.

6. Hic tu mihi vide, ne in istis molestijs ex rebus creatis consolatiunculam putidiùs emendices.

7. Continget non raró, ut cùm maximè pius, ac probus esse velis: plurima, & plurimi obluctentur etiam obganniant, & adlatrent: ne tu properea vel latum unguem ab officio, institutove deflecte, injurias ne commemora alijs, imò ipse obliviscere.

8. Si amici, si parentes ipsi destituant; dic, nudus nudum IESVM sequar, dicamque post hac confidentiùs cum Francisco; *Pater, qui es in cœlis*: & cum Davide, *Pater & mater dereliquerunt me; Dominus autem assumpsit me*.

9. In Fidei, ac Religionis causâ, si te aliquid pati tempora & res cogant; salta tu & tripudia; & carceres, & mortem ipsam provoca. gaude, inquam, ride; non dico, ne time.

10. Si longo & graui morbo afflictus motu Impatientiæ agiteris, animum titubantem ita sustenta: Sustine Anime mi,

mi ; qui te flagellat ; Pater eſt amantiſſimus ; qui urit & ſecat, Medicus eſt ſapientiſſimus : jam meliùs & meliùs quàm poſtea, qui hîc urit, parcit. Ignis hîc vitia excoquit & ſplendorem auget : ad hæc cogita Crucem, In Cruce IESUM, ad Crucem MARIAM, ſub Cruce tot Martyres: ſi compateris, corregnabis.

CHRISTIANÆ ABDICAtionis rerum temporalium.

OMnibus iſtud dictum : *Beati pauperes ſpiritu ; quoniam ipſorum eſt regnum Cœlorum.* Sicut omnes ſpectat fulmen illud ; *Væ vobis divitibus !* ad omnes etiã pertinet, *qui non renuntiat omnibus quæ poſſidet, non poteſt meus eſſe diſcipulus.* i. Chriſtianus. Eſt autem paupertas voluntaria bonorum temporalium abdicatio, nõnunquam conſilij, nonnunquam præcepti legitur

1. Erues omnem prauam opum appetitionem, honori mundano nuntium remittes, carnis delicias ex animo aſpernabere

bere: imò ipsa amicorum, rerumque terrenarum solatia respues si te à virtutis studio revocent; curas quoque superfluas rerum, quæ ad hanc vitam pertinent, moderabere.

2. Avaritiæ sordes, pestē, imò (quo nomine vocat Apostolus) Idololatriam, sordidiùs peste, idolo diriùs, ac tetriùs odi & fuge.

3. Divitiæ, si affluant, noli cor apponere: ita regius Psaltes imperat; opum tuarum Dominus esto, non tu earum mācipium.

4. Ita esto animo compositus, Pati egestatem magis & mortem; quàm fraude aut peccato quovis opes congerere: itemq; vel imperia ipsa ad Crucifixi pedes ponere, si cœlum vocat, imperatve.

5. Superfluum luxum in supellectili ac vestitu, tum tuo, tum tuorum amputa.

6. Quod debes exsolve, aliena redde, cave ne pauperum mercedem durus apud te retineas: detestâbile est hoc latrociniū.

7. In pias causas, templorum ornatum, Religiosorum, præsertim mendicantium, aliorumque piorum hominum necessitates, eleemosynas congere: eos velim in primis

tibi

tibi esse commendatos; quos aut necessitas ad fœda flagitia compellit, aut ingenuitas à stipe corroganda avocat.

8. E dapsili prandio, aut cœna, si epulum nuptiarum, justorum funebrium, aliaque solemni causâ apparaueris, ex singulis missibus frustum exscinde, quod Christo præbeas, pauperibus, ægris præsertim domi jacentibus, in carcere, xenodochijs, aut nosocomijs.

9. Certam bonorum partem divide in pauperes hebdomadatim distribuendam. Fœneratur Deo, qui dat Pauperi. Petenti igitur stipem tu statim commodato: si nihil habes, at bona saltem verba reddito. Deus est, qui ex asse obulum repetit. liberos, famulos, ancillas ita loqui iubebis, Pater, Here, Christus pro foribus stat, eleemosynam petit, stipem filij ipsi ferant. ita olim misereri condocebantur. Pauperem unum aliquem continuo sustenta: E primo diei lucro, & è quovis contractu partem deme, quam Pauperi numeres. Habes quos imitere.

10 Hoc in pauperes officium nec moriens negliges: testamento ex parte saltem

tem tuorum bonorum hæredem Christum scribe: ita vel tunc cœlum nundinare, aut rape.

OBEDIENTIÆ CHRISTIANÆ

I.

MAiorum tuorum, pastoris, Confessarijque vocem, vt divinum oraculum auscultato: ijs, & tum magistratibus, tum parentibus, observantiam præstato; eorum dictis obediens esto.

2. Leges Reipublicæ, aut Communitatis, in quâ vivis, exactè & cōstanter observato.

3. Multò magis si filius-familias, si servus, superiorum nutus attendito; imperata mox exsequitor.

4. Si à iussis abhorres, nisi rem malè præcipi liqueat obtemperato.

5. Si dura imperantur, concoque & peragito.

6. In obediendo causam mandati ne quærito ne excutito,: ratio est voluntas & auctoritas imperantis.

7 Obedito autem sponte, sine morâ, sine tædio, & integrè, quæ his ornamentis caret obedientia, imago & umbra est, non virus.

CAS-

CASTITATIS

Ex lilio Mariano, quod publico dedi, hic quasi indiculum conficiam: tu ad fontem recurres, si plusculum velis.

1. Ingentem pudicitiæ amorem in te excitabis; impudicitiæ verò grave odium, imò bellum ardens, atrox, crudele.

2. Virginem Virginum, Angelum Tutelarem, aliosque castimoniæ Præsides, præcipuo cultu & obsequio tibi devincies; plurimum hinc præsidii erit in hoc certamine.

3. Removendæ omni studio omnis luxuriæ occasiones Ibi enim fontes, & canales impudicitiarum exsistunt. Igitur.

Oculos in formosulos, formosulasve, generatim in mulieres (illecebrosũ genus) ne contorqueto: ne defigito: imò tui ipsius corporis aspectum reveritor. Aures, & ora obscænitati, & scurrilitati duplicĩ serâ occludito. Tactum quemcunque periculosum, tanquam pestilentem afflatum, vitato: ab impudentioribus jocis, & ges-

stis

ſticulationibus abſtineto. Impudicos ſocios, & noxias familiaritates cane pejùs, & angve defugito. Cuticulam ne curato: imò duriùs tractato. Veſtes molles, mollis Culcitra, pocula, & lautæ menſæ, corporis, animique mollitiem, ac libidinem creant. Loca periculoſa, otium, libros obſcænos, inceſtas imagines & tabellas, theatra, tripudia, exſecrator: peſtes hæ quoque eſſe ſolent caſtimoniæ. Veriſſimum hic iſtud, qui *fugit Venerem, fugat.*

4. In pia cogitatione obdormiſcito: ubi expergiſceris, ſi quæ occurſent fœda phantaſmata fortiter excutito IESUM, MARIAM, Angelum tuum inclamato: animũ aliò magno niſu convertito.

5. Similiter ſi per diem recurſent eiuſmodi imagines, aut ſuggeſtiones, obſiſtito prece, & obfirmatione animi. Præſentia Dei, Angelique, crucis item Chriſti, Mortis, Iudicij, Infernorum memoria, clavi ſunt, quibus importunarum cogitationum clavos extrudas.

6. Singulis menſibus virgineam Hoſtiam purè ſumito: animæ maculas ſæpiùs eluito; plerumque apud eundem, quem

virũ

virum prudentem, ac probum tute tibi delegeris. Statim à lapsu conteritor, neque ultra viginti quatuor horas Cõfessionẽ Sacramentalem differto.

7. Profuerit ad pulsum horæ Virginem Immaculatam, pro more salutare; ad ingressum, egressumve è domo, sacrâ aquâ lustrare corpus: signo Crucis frontem, & cor munire; sacram lipsanothecam gestare è collo, exosculari identidem, tum præsertim, cùm hostis instat, atque jam insilit.

8. Hic tandem cardo totius rei vertitur. Cùm primùm phantasmate, ac turpi imaginatione subortâ, moxque concitatis ad rebellionem appetitionibus, hostem adesse senseris: jam hîc tibi omnis admovenda machina; aut perijsti: Serpens iste, ubi primûm ingredi licuit, progreditur, seque totum insinuat. Ergo statim vires omnes colligendæ: nascentem ut Hydrã suffoces, aut exstingvas. Mentem alio avoca: divinam opem advoca: mentem in proposito retinendæ Castitatis obfirma: Nolo, inquies, nolo imò exsecrôr, Statutum, ratum est, *Malo mori, quàm vel unâ malâ cogitatione fœdari.*

PRO-

PROTESTATIO, ET PROPOſitum retinendæ Caſtæ mentis.

EGO N. coram caſtiſſima Virgine MARIA, Angelo Cuſtode, & totâ cœleſti Curiâ, tibi, Deus cordis mei, quem ubiq; præſentem agnoſco, & ſanctè veneror me ſiſto: ac proteſtor, me nolle unquã conſentire, non modo facinori committendo; ſed ne cogitando quidem: quantùmvis adverſarij vim inferant. Deteſtor exſecror omnes iſtas fœditates, ac ſpurcitias. Fruſtra adis ſordide Tentator, Dæmon ſpurciſſime: malo enim dehiſcat terra, caſtoq; mihi mille referet inferos: quàm ut turpi delectationi, vel ad momẽtum conſentiam: ita decretum, ita conſtitutum eſt. Adeſte, ô MARIA, ô Angele, ô Patroni caſtitatis meæ: tuque voluntatem meam confirma, Bone IESU, quod per ſanguinem tuum ſupplex precor. Amẽ

ORATIO
S. ELZEARII COMITIS

Pro Castitatis conservatione,

DOmine IESU Christe, qui es seminator casti consilij, & cui cordium arcana patent: Scio, quia sine tuo speciali dono non possum castè & continenter vivere: quandoquidem nemo continens esse potest, nisi tu des: & idcirco rogo tuam gratiam, quæ omni humiliter petenti liberaliter se communicat: ut carnis voluptates fugare, & quod te inspirante in animo concepi, ad finem usque complere, & servare possim. Deus qui habenti bonam voluntatem, etiam facultatem dare pollicitus es: affectum mihi, quæso, pudicitiæ perseverantem tribuas: ut addatur gratia gratiæ, & jugo contagionis excusso suscipiam jugum sanctitatis, ambulemque corde sincero coram te, quoad immarcescibilem tandem percipiam in Cœlis coronam; & cantem laudes bonitati tuæ in secula Amen.

INDEX

4. Reli-

4. Religionis in Deum ac Sanctos.
5. Charitatis erga proximum.
6. Zeli salutis Animarum.
7. Pœnitentiæ, odii peccatorum, Contri-tionis.
8. Humilitatis.
9. Modestiæ.
10. Patientiæ.
11. Christianæ abdicationis rerum tempo-ralium.
12. Obedientia Christianæ
13. Castitatis.
14. Protestatio castæ mentis.
15. Oratio S. Elzearij Comitis, pro Ca-stitate.

APPROBATIO.

Actus Exteriores Virtutũ, quos R. P. CA-ROLVS MVSART, S. Theol. Licen. & Professor, addidit Interiorib. R. P. D. BLASII PALMÆ, Clerici Reg. Congregat. S. Pauli, eâ sunt elegãtiâ, doctrinâ, suavitat. expressi ut nõ possĩt nõ excitare in animis l-ẽtiũ insignes ad virtutem motus, Itaque pe utiles futuri sunt, si publico donentur. Sic go infra scriptus ex auctoritate Reverendiss. mi D. Episc. Atrebatensis censeo, Duaci Nov. 1627.

Gualterus Paullus è Soc Iesu, S. Theol. Licent. & Professor.